

Молода Україна

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ

РІК ВИДАННЯ XXIX

ГРУДЕНЬ — 1979 — DECEMBER

Ч. 284

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
130 Pilkington St.
Thorold, Ont. L2V 1B4

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Pentinction, B.C.
V2A 6X3

В США:

Головний представник
Alex Poszewanyk
5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed Ln.
Hopewell, N. J. 08525

L. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

В Австралії:

S. Krywolap,
Box 1586 M.
G. P. O. Adelaide,
S. Australia

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: В. ПЕДЕНКО

Редагує Колегія:

В. Вакуловський, Л. Ліщина,
С. Голубенко, Ю. Криволап
В. Родак, А. Лисий, О. По-
шиваник, Л. Павлюк.

Адміністратор З. Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine.
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Democratic Youth
Association.

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: V. PEDENKO
18 Henderson Ave.
Thornhill, Ont., Canada
L3T 2C0

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 9.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В Австралії 6.50 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 70 центів

В Англії і Німеччині 7.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 80 центів (америк.)

В усіх інших країнах Європи 6.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 65 центів (америк.)

В усіх країнах Південної Америки 5.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 50 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає остан-
нє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтерна-
ціональні купони (International coupon) на суму 25 канадських
центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів
не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди
відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

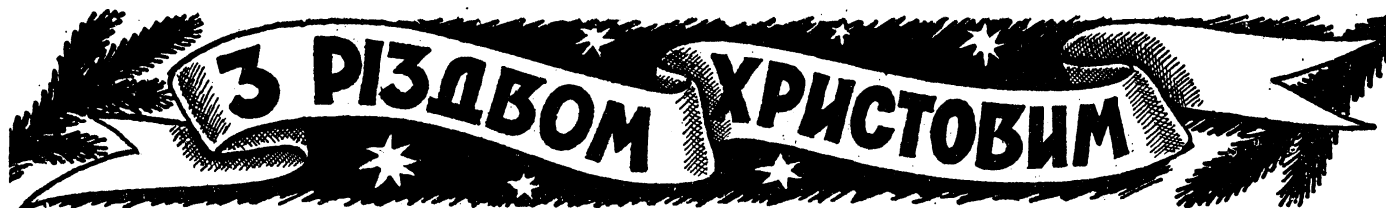
MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії: Дніпрова Чайка. Є. Чайка — У
Різдвяний Вечір. Прот. Т. Славченко — Св. Миколай Мирликієвський.
В. Родак — Д-р Павло Маценко — культурно-освітній діяч. П. К. Во-
тиняк. П. Іващенко — Королева Поневолених Націй. О. Пошиваник —
Наша, ваша, нас усіх. В. Педенко — Одумівський таборний будинок
та оселі "Україна". І. Данильченко — Василь Тацюк — меценат
ОДУМ-у. П. Габелко — Поклін Симону Петлюрі і національним ге-
роям в Австралії. І. Бугаєнко — Повторення початку. З життя ОДУМ-у.
Хронологи. Сторінка Юн. ОДУМ-у.

На обкладинці: Різдвяний вечір у Карпатах.

Малюнок Бориса Макаренка

СВЯТІ СИДІЛИ

Andante. Від А. Бакалинського в Кневі.

Дискант
Альти.

Тенори.
Баси.

1. Свя - ті си - ді - ли, — ка - мін - ня би - ли.

mf Сла - вен е - си, — *mf* Трой - це, Бо - же наш, *rit.* на не - бе - сі! *p*

2. Каміння били — церкву робили. Славен еси...
3. З трьома верхами, з трьома дверима. Славен еси...
4. З трьома дверима, з трьома вікнами. Славен еси...
5. В одно віконце вскочило сонце. Славен еси...
6. В друге віконце місяць ізійшов. Славен еси...
7. В третє віконце янгол улетів. Славен еси...
8. Янгол улетів, на престоли сів. Славен еси...
9. На престоли сів, службоньку служив. Славен еси...
10. Першу службоньку — за хазяїна. Славен еси...
11. Другу службоньку — за його жону. Славен еси...
12. Третю службоньку — за діток його. Славен еси...
13. Службу прослужив, сльозу проронив. Славен еси...
14. А з тої сльози та Дунай розливсь. Славен еси...

Євгенія ЧАЙКА

У РІЗДВЯНИЙ ВЕЧІР

Падають... падають сніжинки без кінця, вкриваючи все навкруги білим пухнастим килимом.

— Подивись, коханий, яка краса! Сніжинки такі великі, іскристі! Вони перетворили наш старий садок у казковий палац! Деревя — то мурмурові колони, а віти, обсіпані блискучими сніжинками — то люстра!

— А ти принцеса в цьому казковому палаці! — моя принцеса!

— Ні, ні, — поцілуєш тоді, коли доженеш! — і помчала, як вітер. Виривається з грудей серце від шаленого бігу, ось, ось дожене!... — Рветься, щемить серце тільки не від швидкого бігу, як було в ті далекі щасливі хвилини, — а від болючого спогаду...

Хоча за вікном падають сніжинки, але не вкривають землю білим килимом, а під ногами перехожих перетворюються в сіру масу. Немає казкового палацу, немає того, хто її тоді доганяв, немає її коханого чоловіка... Марія стоїть одна біля вікна готелю в чужому місті, в чужій країні.

Бідна жінка намагається вгамувати біль серця — відігнати спогади. Але ніяким зусиллям не спинити їх. Спогади повінню заливають мозок, наповнюючи душу нестерпною мукою. Марія знає, що не зможе їх відігнати. Сьогодні — ні... Сьогодні буде знову до подробиць переживати все те, що було сім років тому на Святий Вечір.

Сім років тому — вона виглядала першу зірку разом зі своїм коханим чоловіком. П'ятирічний Павлик разом з батьком ставили в кут дідуха, а дворічна Ганнуса дивилася великими очима на все те, що робилося навкруги неї, сидячи, як на троні, на своєму високому стільчику.

Хоч була війна, несподівані бомбардування, недостача харчів, — у той вечір вони були дуже щасливі. В їхній хатині було затишно і гарно. Майже всі традиційні страви були на столі. Коли повкладали дітей спати, то вийшли в садок, любовалися казковою його красою в місячному сяйві, бігали по засніжених доріжках, раділи одне одним так, ніби тільки що побралися. В ту ніч певні були, що взаємна любов зможе побороти всі труднощі, і пройдуть вони життєвий шлях з посмішкою на устах. З посмішкою... Так думали, але доля вирішила інакше... У сорок другому році вивезли їх у Німеччину, і тоді вже рідко з'являлася посмішка на устах. А вже після того, як німці забрали її чоловіка на якісь засекречені військові роботи — Марія зовсім перестала усміхатися, бо вже відтоді не знала, де її дорогий Володимир.

Багато за ці роки довелося перетерпіти. Життя Марії з дітьми і в Німеччині, і в Парижі, куди їй допомогли виїхати, було сумне і тяжке.

Але сьогодні особливо було тяжко. Святий Вечір... Спогад про рідну землю, про минуле щастя роз'ятрили душу. Турбота — як і що зробити, щоб не дати відчувати дітям страшної бідності —

вечерпали її вкрай. Сльози заволокли очі й мабуть полилися б струмочками, але Марія почула голоси своїх дітей — перед ними вона ніколи не дозволяла собі плакати.

Перша вбігла Ганнуса і з розгону кинулася мамі на шию. Мамусю, мамусю! Я вивчила твою улюблену сонату й вчителька сказала, що я можу сьогодні її для тебе заграти. Це мій подарунок тобі на Святий Вечір!

— Сонечко моє! Дякую, — коли повернуся з роботи, тоді з насолодою буду слухати твою гру на скрипці. Повернуся о четвертій.

Марія швидко поцілувала дітей і майже вибігла з кімнати, — вона боялася, що не стримає сліз, які душили її.

— Боже! — на Тебе уповаю.

Після того, як мама вийшла, Павлусь дістав із під ліжка валізку й, ідучи до дверей, наказував сестричці:

— Дивись, Ганнусю, нікому не відчиняй дверей, я прийду швидко, я хочу... потім розкажу.

— А чому ти валізку береш із собою?

— Розкажу все потім, — і побіг по сходах униз.

От якби вдалося продати все, що лежить у валізі, тоді можна було б купити теплі рукавиці для мами, вовняну шапочку для Ганнусі, а може навіть ще й ялинку, — думав Павлик поспішаючи до великої крамниці.

— Боже! Накажи перехожим, щоб купували в мене прикраси на ялинку. Ти ж знаєш, як довго і для чого я робив ці забавки в таємниці від мами і Ганнусі. Допоможи мені, Боже!

Хлопець вибрав затишне місце при вході до крамниці, дістав декілька забавок і почав несміливо пропонувати їх всім, хто проходив мимо нього. Але люди, обтяжені пакунками, не звертали на нього жодної уваги. Час минав. Павлусь змерз, з очей його визирала розпука...

Починало темніти, скоро повернеться мама, треба б поспішати додому, а він не продав ще жодної забавки.

— Боже! Та накажи ж людям купувати в мене прикраси на ялинку, вони ж у кожній хаті тепер потрібні! — Ніби у відповідь на благання хлопчика, перед ним зупинився високий пан. — Чого ти тут мерзнеш, хлопчику? Ти, мабуть, когось чекаєш, то зайди в крамницю, бо тут перестудишся.

— Я нікого не чекаю. Я продаю забавки на ялинку, а в крамниці не можна цього робити, — відповів Павлусь.

Високий пан уважно подивився на його бідний одяг, на посиніле личко й мабуть мав добре серце, бо відразу нахилився, підняв валізку, взяв Павлуса за руку й повів в середину крамниці — прямісінько в той куток, де була кафетерія. Гарячий чай пили мовчки. Тільки тоді, як личко хлопця порожівіло, незнайомий пан попросив показати все, що є у валізі. Павлусь охоче почав

діставати свої скарби, пояснюючи при тому, як він їх зробив.

— Купіть, пане, хоч трохи. Я хочу щось подарувати мамі і сестричці. Купіть, я вас дуже прошу. — Хлопець готовий був розплакатися. Не хвилюйся, малий! Я всі забавки куплю, скільки за них хочеш? Павлусь від несподіванки аж підскачів на стільці, рвонувши обома руками свою чорну чуприну. Але зараз же опам'ятався, зустрівши здивований погляд доброго пана.

— Я знаю, що негарно так себе за волосся тягнути, але маю якусь таку дивну вдачу, — коли буваю дуже радий, то все так роблю. Мама незадоволена, а тато, коли я був маленький, навіть іноді бив мене по руках, щоб я відучився від цієї звички.

— А тепер вже тато не б'є тебе за це? — тремтливим голосом спитав незнайомий.

— Немає тата... Війна нас розлучила. Я живу з мамою і сестрою Ганнусею. Ми щодня просимо Бога, щоб повернув нам тата...

— Хлопчику, хлопчику! — зворушенням голом проговорив незнайомий пан, до болю стискаючи руку Павлуса.

— Ой, пане, боляче!

— Вибач, дитинко, вибач...

— То нічого, тільки, добрий пане, прошу, купіть забавки, бо я мушу поспішати.

Не йшов, а летів додому Павлусь, несучи у валізі теплі рукавиці, шапочку й хустини та ще якісь пакуночки, що той пан передав для мамі і Ганнусі. Хлопчина був такий щасливий, що не помічав нічого і нікого нагруги — навіть "доброго пана", який невідступно йшов за ним.

— Мамо! Ганнусю! Дивіться, що я вам приніс! — захоплено гукав Павлусь, поспішно витягаючи пакунки. Марія переляканими очима дивилася на сина і на речі: "Де ти був? Де ти все це взяв?"

— Пан купив у мене всі забавки, які я зробив! Добрий пан, якого мені Бог послав! — як у гарячці, викрикував Павлусь.

— Який пан? Що ти вигадуєш? Не смій говорити неправду! — грізно накинулася мати на сина.

— Заспокойся, Маріє. Наш син говорить правду! — Всі повернулися на голос. На порозі стояв "добрий пан", по його обличчі текли сльози.

— Володимире!

— Маріє!

— Тату! Ой, тату! — від радості Павлусь підскачів і так рвонув обома руками свою чуприну, що аж іскри з очей посипалися. Ганнуса зрозуміла все — кинулася до батька!

Переплелися руки, змішалися сльози радості... А у вікно заглядала перша зірка, і падали... падали сніжинки...

Прот. Т. СЛАВЧЕНКО

СВ. МИКОЛАЙ МИРЛИКІВСЬКИЙ

6-го грудня за старим стилем, а 19-го за новим, Церква Христова відзначає пам'ять св. Миколая, Архієпископа Мир Ликійських або — Мирликійського. Це — день його упокоєння.

Крім того, Православна Церква вшановує пам'ять св. Миколая Мирликійського кожного четверга в тиждні. Зі всіх святих, які має Христова Церква, тільки ще одному святому присвячується один день кожного тижня — св. Іванові Христитеві, Предтечі Господньому, присвячується вівторок. Жодному з Апостолів Христових не приділяється окремий день щотижня.

За Івана Христителя — то це зрозуміло, а чому така увага приділяється св. Миколаєві Мирликійському — тяжко знайти пояснення. Початок такого щотижневого вшанування св. Миколая по-чався не на підставі постанови якогось Собору чи Патріярха, вшанування й прославлення почав віруючий нарід знизу, а верховна церковна влада тільки встановила певні правила.

В Україні, як і по багатьох православних країнах з давніх давен найпоширенішою іконою у храмах і приватних домах, поза образами Ісуса Христа і Пречистої Диви Марії, була ікона-образ св. Миколая Мирликійського Чудотворця. І зно-

ву ж таки — це не було завдяки якомусь наказові згори — таку потребу відчували душі, серця віруючих людей. Маса віруючих, після Пречистої Диви Марії, вважали св. Миколая найбільшим молитовником перед Богом.

У короткій розповіді не можливо подати докладного життєпису й всіх чудотворних дій, які сталися по молитвах св. Миколая. Про те написано багато й у відповідний час наші отці духовні повідають своїм вірним.

Св. Миколай Мирликійський — це реальна історична особа, він народився в кінці 3-го століття, а упокоївся в 352 році. Про його діяльність написано багатьма авторами в різні часи дуже багато. Як і про кожную славну особу, поза реальні життєві факти, склалося багато побожних переказів і легенд протягом багатьох віків. Дивується тому немає чого. Навіть про нашого Тараса Шевченка, який жив у минулому столітті існують уже різні фантастичні перекази й легенди. Нарід творить про своїх улюбленців, як серце велить.

Від часу упокоєння св. Миколая пройшло більше як 1600 років і тих побожних переказів, легенд стільки склалося у різних народів, що часто тяжко відсіяти половину від зерна, тяжко відокре-

мити дійсні факти життєві від побожних побажань. Одначе, ми тут тільки коротко згадаємо те, що стверджується в Історії Христової Церкви й що нам необхідно знати, щоб зрозуміти ту роллю й місію, яку св. Миколай звершував на землі по Божій волі.

В ті давні часи ніхто не вів запису дат народження (навіть у пізніші часи, напр., за часів Київської Руси у нас, такого запису не велось. Навіть за великих князів: Олега, Ігоря, Володимира Великого ми не знаємо точного ні дня, ні року народження).

Достоменно відомо, як уже попередньо згадано, що Миколай народився в кінці 3-го століття в родині Теофан й Нонни в місті Патарах. Ликійської області. Це був порт на Анатолійському узбережжі Середземного моря. Тепер та місцевість належить до Туреччини, але в той час там жили люди еліністичної — грецької культури.

Дядько Миколая по матері був єпископом у місті Патарах, мав також ім'я Миколай і дуже вірогідно, що св. Миколай отримав ім'я в честь свого дядька.

На священика Миколай був висвячений своїм дядьком-єпископом, перебував деякий час у Патарах у монастирі, подорожував кораблем до Єрусалиму й взагалі до Святої Землі. Через велику бурю корабель занесло до Александрії в Єгипет. Але, повернувшись додому, Миколай незабаром відійшов із свого міста, щоб не користуватися славою його шанованого дядька.

Він оселився в місті Мирах, де його ніхто не знав і вів убоге життя монаха-самотника, не виявляючи навіть свого священичого сану. Одначе тут же в місті Мирах зін за вказівкою Божою й рішенням Собору Єпископів був обраний Архiepіскопом міста Мир і всієї Ликійської області.

Також безсумнівно відомо, що він перебував на становищі Архiepіскопа Мир Ликійських до 352 року. Там же він упокоївся й був похований. Нам також відомо, це історичний факт, що італійці в 1087 році перевезли мощі св. Миколая з Мир Ликійських у своє місто Бари, в Італію. (Дехто вважає перевезення мощей з Малої Азії, яку зайняли магометани, побожним актом, а дехто вважає ті

дії за святотатство, крадіжку, — ми ту справу тут не будемо обговорювати).

Нам важливо знати, що св. Миколай силою й благодаттю Божою творив багато чудес, сцілень, молитвами своїми, навіть на віддалі, скаліченим повертав повне здоров'я, визволяв ув'язнених, засуджених на смерть, уневажнював злі замисли злих людей, спасав потопаючих на морі й що можливо *найважливіше — творив молитвами, діями багато діл милосердя. Творив милосердя, добрі діла з безконечної любови до ближнього.*

Нам важливо також пам'ятати, що св. Миколай Мирликівський жив у перехідний час, на межі епох: при кінці останнього в перші три століття й можливо найбільш жорстокого гоніння на Христову Церкву за часів імператора Діоклітіяна й у час перемоги християнства, і від 313 року, коли імператор Римської імперії Константин Великий надав своїм едиктом право вільного ісповідання Віри Христової, а потім і сам прийняв християнство.

В цей тяжкий перехідний час Господь і послав людям пастиря доброго, отця люблячого, милосердного Самарянина, який силою Божою лікував рани серцець-душ людських, зміцнював їхню віру, служачи зразком в ісповіданні Христової Віри.

Основне в його діяльності те, що й ми, всі християни мусимо наслідувати — творення діл милосердя, добра для ближніх, молитви за ближніх в ім'я безкорисної любови до тих ближніх, не сподіваючись на землі заплати.

Це те, про що Господь наш Ісус Христос навчав (див. Лк. 632-35), щоб ми в діях наших виявляли любов не до тих, що нас люблять, не до тих, що зворотньо можуть нам добре зробити, а до тих, які потребують допомоги й не можуть нам відплатити, віддячити.

"І коли чините добро тим, хто добро чинить вам, — яка вам за те ласка? Бо те саме й грішники роблять", — каже Господь.

Треба ствердити на цім місці, що в західному християнстві поширився культ не св. Миколая Мирликівського, а культ якогось мітичного Миколая, поєднаного з казковим Дідом Морозом,

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ ТА НОВИМ РОКОМ

сердечно вітаємо

Український народ на Батьківщині та у вільному світі, архиереїв українських церков, братні організації, всіх членів ОДУМ-у, Товариства Одумівських Приятелів, дописувачів, читачів і передплатників журналу "Молода Україна", симпатиків і прихильників ОДУМ-у та бажаємо всім радості, здоров'я і всього найкращого в праці й житті.

Головні Ради Старших Виховників ОДУМ-у в США, Канаді та Німеччині
Центральний Комітет ОДУМ-у
Редакція та Адміністрація журналу "Молода Україна"

який прибуває з Півночі й роздає всім подарунки — направо й наліво, добрим і злим.

І також треба ствердити, що культ того чародійного Миколая практикується й серед нас, православних християн. Як у нас казали: "З ким поведешся, того й наберешся"... І хоч ми того чародійного Миколая вбираємо в облачення православного Архирея, і він більш пристійно виглядає, але дійствує він з подарунками подібно, як і інші "Сейн Ніколаси" у Канаді.

Очевидно, в тому великої біди немає. Віра наша від того не змінюється... Діти можливо потребують казки про чародійного Дідуса з льодового краю, як вони потребують казки про лисичку-сестричку, вовчика-братика й бідного доброго зайчика... Біда тільки в тому, що ми казку поєднуємо з великим святом Христової Церкви — з дійсно історичною особою святого Миколая Мирликійського.

Ми навіть поступово призабуваємо, що по нашій українській православній традиції дітей обдаровує не чародійний Миколай, і навіть не на свято Миколая, а обдаровують дітей їхні хрищені батько й мати або ще дід і баба на Святий Вечір, або на Різдво Христове в ім'я й на честь народження Христа. У тих діях хрищених батька й матері була святість і правда нашої Віри.

І як не крутім, а традиція наших предків була святість багатьох століть була чесна й правдива. Діти говорили правду й їх не треба було перучувати, коли діти вже мали по десять чи 15 років життя.

Св. Миколай же був завжди той самий правдивий. Він був тим, ким йому Бог призначив бути, як про те ми стверджуємо у похвальній пісні, тропарі, на честь св. Миколая: *"зразком віри, прикладом лагідности, учителем терпеливості"*, який мусить служити і нам зразком у вияві милосердя до ближніх, в ісповіданні нашої Христової Віри не тільки устами, а ділами.

У тому ми маємо й можемо наслідувати його, але ніколи не забуваючи, що джерелом милосердя й любови до ближніх був і є — Христос Бог, як Він був і для св. Миколая Мирликійського.

Під кінець хочеться висловити побажання, щоб ми виховували в собі і в дітях наших не сподівання на отримання подарунків, а намагалися в наших умовах і обставинах дарувати другим людям — потребуючим братам і сестрам нашим, людям у біді й горі, — нашу безкорисну любов, наше милосердя, як робив це святий Миколай Мирликійський.

ОДУМІВЦІ!

Готуйтеся до відзначення в наступнім році 30-ліття ОДУМ-у!

СВЯТОЧНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ

З Празником Різдва Христового і Новим Роком Секретаріат Світового Конгресу Вільних Українців і його Президія вітають Український Нарід на Рідних Землях та у вільному світі, Ієрархів, духовенство й пасторат Українських Церков, незалежних борців-патріотів в Україні, проводи Українських громадських надбудов, їхні складові Організації й членство —

Радісним привітом —

"ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!"

та сердечним побажанням —

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

Президія Секретаріату СКВУ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

Від імені громадян і Уряду Онтаріо я з великим задоволенням і насолодою надсилаю Вашим читачам мої найкращі побажання до Великого Свята Різдва Христового.

Святкуючи Народження Христа людство протягом віків знаходило мир, радість і доброзичливість.

Отже, коли нас ще раз охоплює дух святкування Різдва Христового, і ми від щирого серця поділяємо нашу радість і наші блага, побажаємо, щоб любов, щедрість і співчуття Різдвяного сезону залишилися з нами назавжди і розповсюджувалися на весь наш неспокійний світ, щоб принести мир на землі і братство серед людей.

Я хочу висловити мою щирю подяку Вам за все, що Ви протягом років своєю працею і серцем давали для зміцнення Канади і збагачення її унікальної багатокультурної спадщини, і мої найкращі побажання, щоб Різдво 1979 року було щасливим і радісним для Вас і Ваших рідних.

ВІЛЬЯМ ДЕЙВІС
Прем'єр Провінції Онтаріо

Грудень, 1979 р.

Валентина РОДАК

Д-Р ПАВЛА МАЦЕНКО – КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІЙ ДІЯЧ

Один із визначних і заслужених діячів нашого часу є музиколог д-р Павло Маценко, якому сповнилось 81 рік минулого грудня¹).

“Дав мені Бог прожити гарні роки та дав нагоду із захопленням працювати для свого народу” — пише шановний доктор у своєму листі до редактора журналу “Екран” — Адама Антоновича²), і тому сьогоднішній вечір, це вечір для вшанування заслуженої людини, яка працювала і працює для збереження і поширення української культури в Канаді, особливо в музичному мистецтві.

У вступному слові до автобіографії Павла Маценка з нагоди його 70-ліття, відомий бандурист Василь Ємець називає шановного Павла Маценка “визначним диригентом українських хорів і оркестр, музикологом і унікальним знавцем української церковної музики”, а громадська діячка Олександра Костюк у музичному журналі “Вісті” за вересень-грудень 1967 р. до своєї статті, також з нагоди 70-ліття П. Маценка дає такий заголовок: “Павло Маценко — сіяч української музики та співу, музиколог-дослідник церковної музики”.

Крім того, що П. Маценко є диригентом і знавцем української музики, треба ще додати, що шановний доктор є педагогом, громадським діячем і автором багатьох наукових статей з музичного й громадського життя.

“Розповідати про себе”, пише П. Маценко, — “це мандрувати в минуле. Славний Гоголь, що не одному своїми творами відкрив очі на красу своєї землі і легенько відслонив завісу до історії українського народу, допоміг і мені ще від третьої класи народної школи полюбити Україну, а в його творах бачити дива-дивенні!

Прийшов я на світ Божий 11 (24) грудня 1897 року в чарівному кутикові Слобідської України. Мій батько — Пилип був найстаршим, а за ним слідували Микола, Павліна, Ольга, Наталка й Тихін. Батько відбував військову службу в якомусь гвардійському полкові в Петрограді, виконуючи невідому мені працю в Генеральному Штабі. Одночасно, що було найважливішим, він був солістом (тенор) мабуть хору Генерального Штабу та Казанського собору. Одночасно був субдиригентом хору й часто диригував ним у Гатчині, в Царському селі та на різних офіційних святах. На жаль, про всю ту його діяльність батько не любив оповідати. Хоч знаю, що він в Петрограді пройшов курс гри на скрипці у славного Л. Ауера та дець курс теорії музики й сольфеджю. Мав абсолютний музичний слух. Він міг лишитись диригентом хору в Петрограді, але смерть матері — Серафими, яка сама вела всю господарку, примусила його все залишити й повернутись додому. Мій батько не був купцем, тому все розпродав. Потім організував великий церковний хор і був його диригентом аж до за-

Д-р Павло Маценко

криття церкви більшовиками; працював як гласний, в Земській Управі, будучи відповідальним за будови земських шкіл, доріг, мостів... Був секретарем суду. Кілька разів був вибраним до Государственной Думи, але не був за симпатію до українського руху затверджений урядом. Попри все він найбільше захоплювався своїм хором і музикою взагалі. Чудово знав церковний спів та українську народну пісню; підтримував кобзарів, а деякі з них, як Гончаренко, Кучеренко, й Кожушко (з Великої Писарівки) були не раз гостями. Батькова любов до музики передалась всій родині і в хаті був свій хор, а його брати Микола й Тихін були диригентами. Талановитим музиком був його брат Тихін (учитель з фаху), але він замолоду помер.

Моя мати була донькою Харитона Кудина-Кравченка. Він мав добру бібліотеку київських

видань. Мої батьки мали шестеро дітей: Павла, Івана, Тимофія, Настю, Миколу й Серафиму. Івана розстріляли московські більшовики. По Другій світовій війні немов би живою лишилась тільки сестра Серафима. Микола закінчив був десь у Московії музичну консерваторію й був співаком (тенор).

Початкову освіту я дістав у Кириківці, потім учився у В.-Писарівці (Богодухівщина), в Харкові і врешті в Сумах в Місіонерській духовній школі. З приходом більшовиків цю школу закрили. Із-за освіти мав я з батьком досить клопоту: він хотів бачити мене агрономом, а я мріяв про музичну освіту, бо ж від 6-го року співав у хорі, добре грав на скрипці й інших інструментах, у 14-15 році диригував шкільною оркестрою, знав добре теорію музики. Десь на початку 1916 року пішов я на правах "вольоопределяющего" (однорічника) до російської армії. З фронту вислали мене до Київської старшинської школи. По її закінченні був на війні, де був ранений і контужений. Закінчив поручником.

Осіною 1917 р. вписався в Харкові до армії УНР до 2-го Слобідського Полку. Від того часу перебулось дуже багато різних подій, які будуть описані при іншій нагоді. В січні 1920 р. я попав під опіку англійців і вони мене тоді слабого на тиф, вивезли на острів Кипр³).

І от з 1920 р. П. Маценко на еміграції. 1921 р. він вперше і офіційно вийшов на сцену як диригент на цьому ж острові Кипр, де він zorganizував хор і з ним співав у церкві та їздив з концертами по всьому острові.

"Перебуваючи в Болгарії в рр. 1922-23, я організував хор з болгарів і певний час з того жив. 1924 р. з українським паспортом та листом від українського консула в Софії, Болгарія, виїхав для продовження науки до Праги, Чехія. В Празі я вступив до "Високого Педагогічного Інституту ім. М. Драгоманова" на Музично-педагогічний факультет і закінчив його по класах: диригування, сольоспіву та музичної композиції. Визначними учителями були: славний композитор Федір Якименко — декан, д-р Федір Стешко (музиколог) — продекан, проф. Платоїда Щуровська-Россиневич — інтонація, ритміка й диригування, композитор д-р Нестор Нижанківський — теорія музики й композиції, професори Зденек Неедлі, Й. Гуттер і Дмитро Чижевський — історія музики й музична естетика, д-р Володимир Січинський — історія всесвітнього й українського мистецтва та інші.

Крім того, в роках 1926-1928 закінчив у Празі спеціальну дворічну чеську "Школу високих педагогічних наук". Для посилення знань учився ще від 1928 р. в Празькій музичній консерваторії в класах теорії композиції й сольоспіву в учителів Отакара Шіна, Кадержабєка, Долежіла й ін.

1929 р. у Високому Педагогічному Інституті дістав я право учителя середніх шкіл, а 1932 р. отримав титул "Доктора музично-педагогічних наук".

Будучи в Празі був членом та суб-диригентом "Українського академічного хору". Диригував тоді принагідно церковним і світським хорами. Наприкінці 1929 р., запрошено диригувати хором

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ ТА НОВИМ РОКОМ

вітаємо

Український Народ на Батьківщині та у вільному світі, проводить і мирян українських Церков, членів корпорації оселі "Україна", членів ОДУМ-у і ГОП-у та бажаємо всім кріпкого здоров'я, радісних, добрих успіхів у житті і Веселих Свят!

ДИРЕКЦІЯ ОДУМІВСЬКОЇ ОСЕЛІ "УКРАЇНА"

української греко-католицької церкви св. Варвари у Відні та хором німців, що повернулися з російського полону. На запрошення Українського Народного Дому міста Вінніпегу (Канада) д-р П. Маценко переїжджає з Відня (Австрії) і працює як диригент мішаного хору і учитель Рідної Школи. Це було від 1936-1940 рр. В репертуарі хору, який начислював понад 100 осіб, були твори українських класиків світської і духовної музики та твори із світової музичної літератури. В тому ж часі він опрацював і виставив вперше в Канаді оперу "Ноктюрн" М. Лисенка та інші музично-драматичні твори. Виступав також з хором Українського Народного Дому в концертних залах міста Вінніпегу і не раз виступав із збірними хорами на радіопрограмах СіБіСі, здебільшого визначного призначення в чужих і своїх. Під час коронації короля Юрія VI хор співав перед будинком парламенту, а спів був переданий по всій Канаді по СіБіСі.

Журналіст Стівен, який був на пробі хору 23 листопада 1939 р., перед виступом на СіБіСі, і потім слухав хор по радіо, так написав у "Вінніпег Фрі Прес" під наголовком "Гамінг віт Лайф":

Прислухаємось пробі співу хору. Ніщо, лише єдина досконалість може вловити д-ра Маценка, цього русявого, стрункого чоловіка з обличчям, що висловлює посвяту. Мішаний хор чоловіків і жінок, у більшості молоді, видається перейнятим його ідеалами. Голоси співаків, яких очі слідкують за кожним рухом диригента, перетворюються в сопілки, зливаються в орган і вигинаються непомітно за вказівками його пальців, що спішно переплітаються. Момент — і звуки глибоких басів, а за ними тенорів, баритонів, сопранів та контра-альтів зливаються в одну цілість, і слухачеві вчувається музика, що виходить із одного великого інструменту".

Роки 1940-1963, це час найбільш кипучої діяльності: культурної, педагогічної, публіцистичної та видавничої — був культурно-освітнім референтом УНО від 1940-1944 рр., — був ініціатором, організатором і вчителем "Українських освітніх курсів" для молоді Канади й США, та вів їх з рамени УНО від 1940 до 1945 рр. Пізніше ця назва була змінена на "Вищі освітні курси" і в 1945 р. перебрав Осередок Української Культури й Освіти. Співосновник і довголітній секретар цього осередку був П. Маценко до 1952 р. Ці

курси без перерви відбувались 16 разів. Сама ідея й спосіб ведення курсів була прийнята громадянством щиро й тому подібні курси почали вести інші установи (церковні та УНСоюз у США). На курсах викладачами були визначні представники науки, мистецтва й політики: Олександр Кошиць — викладав історію української пісні та музики та диригував хором курсів, доктори — Лонгин Цегельський, Пилип Павличенко, отець доктор Василь Кушнір та багато інших.

У 1941 році заснував у Вінніпезі хор Молодих Українських Націоналістів (МУН) і проводив ним до 1949 р.

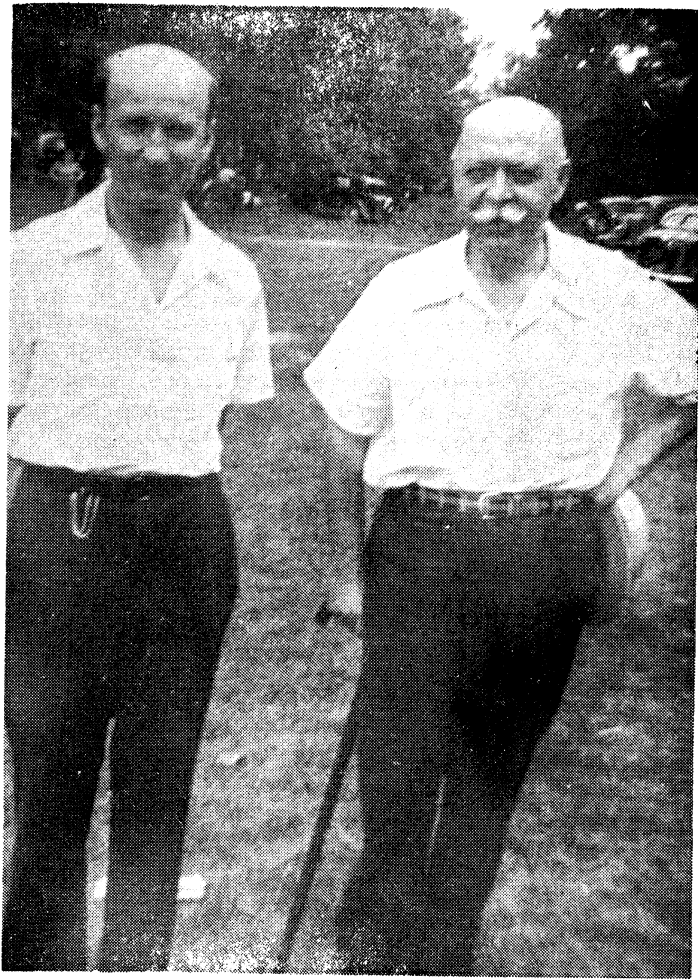
(В роки 1949 та 1950 "Вищі освітні курси" були в Торонто й Вінніпезі. Павло Маценко виїжджав до Торонто, а у Вінніпезі заступали — д-р Я. Рудницький, пані Т. Кошиць, Б. Боцюрків і В. Климків).

Коли утворилась Центральна Комітет Українців Канади (1940-1941), то Павло Маценко виконував функцію секретаря, а потім голови освітньої секції. В той час видані підручники "Читанка" (збірна праця), "Граматика укр. мови" для університету, Ю. Стецишина, П. Маценка та інших. Павло Маценко — організатор "Взаємної допомоги" на Канаду, співредактор часопису "Новий шлях" та член-кореспондент УВАН в Канаді. Павло Маценко також був ректором інституту св. Івана в Едмонтоні, Альберта, і там у 1959 р. організував курси подібні до "Вищих освітніх курсів" і вони також були успішними. Він був професором музики колегії св. Володимира в Робліні, Манітоба, і є повним професором колегії св. Андрія при Манітобському університеті, викладаючи історію української церковної музики та церковного співу. Для студентів колегії в Робліні П. Маценко уложив на три голоси Службу Божу св. Івана Золотоустого, а для студентів колегії св. Андрія виготовував Вечірні співи на один голос, що видала в 1962 р. консисторія УГПЦ в Канаді. Тоді ж виготовив до друку повну Службу Божу на два голоси та співи Утрени.

У 1966 р. і 1967 р. бере участь в українським фестивалі хором у Давфіні, а в 1976 р. на запрошення провінційної ради КУК-у (Онт.) викладав історію української церковної музики на курсах диригентів.

На загальних зборах Осередку Української Культури й Освіти 1977 р. в м. Вінніпезі при численній участі не тільки місцевого, але й позамісцевого членства П. Маценко був представлений як почесний член цього осередку і ввійшов до дирекції — до дорадчого комітету.

Не тільки педагогічну працю проводить П. Маценко, а плідну видавничу й журналістичну діяльність. "Мій архів повний копій та я ніколи не рахував їх, а того може бути десь коло 300 назв. Писав я найбільше на музичні теми в різних журналах та часописах. Почав працюю про церковну музику у "Віснику" у Львові 1934 р., а потім у "Самостійній думці" (Чернівці) і так пішло. В Канаді найбільше писав у "Новому шляху" (Вінніпег-Торонто) з 1940 р., де я мав відділ "З музики". Зібрані разом ті праці творили б з себе музичний довідник, а особливо тому, що досить праць написав на основі автобіографій ав-

Зліва: Павло Маценко і Олександр Кошиць.
Канада, 1941 р.

торів з поданням списків їх праць. Згадати хоч список О. Кошиця — твори, які нараховують коло 500 обробок нар. пісень та безліч церковних творів. Також друкувались статті у журналі "Віра й культура", Вінніпег, "Укр. слово", Париж та в деяких календарях — річниках". Окрім праць на музичні теми, які писав П. Маценко своїм іменем, теж написав багато на політичні теми та взагалі прерізні оповідання, які пов'язані з нашим життям і писані під п'ятьма псевдами. Як було уже згадано, д-р П. Маценко написав багато наукових праць і досліджень з ділянки української музичної культури, церковної та світської музики. Подаю скорочено список його праць.

Наукова й журналістична праця: "35 духовних концертів Д. Бортнянського — їх історично-теоретичний огляд" (дипломна праця, 1928 р.), "Склад та технічна будова мелодій київського розспіву в Почаївському Ірмолої 1775 р." (дисертація, 1931 р.). Нариси з української музичної культури та про музиків: "Українська народна оркестра", "Я. Степовий", "М. Леонтович" — три праці, "М. Вериківський" — дві праці, "П. Козицький" — три праці, "Л. Ревуцький", "Д. Бортнянський", "М. Березовський", "Г. Сковорода і Г. Квітка-Основ'яненко", "М. Бойченко", "Б. Кудрик", "М. Гайворонський", "А. Ведель", "Огляд праць О. Кошиця" та ряд статей про

нього, "Засади творчості О. Кошиця", "Андрій і Гаврило Рачинські", "Тарас Микиша" — три праці, "Іван Мельник", "М. Фоменко", "Ф. Якименко", "Давня українська музика, церковна і сучасна", "Український церковний спів", "Григоріанський спів", "С. Давидов", "С. Дехтярев", "Тредіаковський і канти", "О. прот. І. Заяць", "Т. Шевченко в українській музиці". За останнє десятиріччя появились друком написані або редактовані д-ром П. Маценком такі видання: "Нариси до української церковної музики", Роблін-Вінніпег 1968 р., 151 стор., "Служба Божа" — літургія для мішаного хору і народу, "Служба Божа" К. Стеценка, Вінніпег, 1972 р., "Конспект історії історії української церковної музики", видання колеції св. Андрія, Вінніпег 1973 р., 102 стор., "З піснею через світ", із щоденника О. Кошиця, накладом Осередку Української Культури й Освіти, "Вінніпег 1974 р., 184 стор., "С. Яремко — композитор", Вінніпег 1974 р., 32 стор. та інші⁴).

Багато праць д-ра П. Маценка лежать в рукописах, чекаючи свого видання. Розглянемо працю "Конспект історії української церковної музики", видана 1973 р. як підручник для студентів колеції св. Андрія при Манітобському університеті.

"Це є синтез історичного процесу в розвитку мистецтва і філософії української церковної музики й співу, починаючи з найдавніших часів нашої історії на підставі тих джерел і наукових дослідів, які маємо на цей час.

Праця д-ра Маценка систематизована в таких розділах: Походження й розуміння церковної музики, Роди співу української церкви, Київський розспів, XII сторіччя, Велика доба (Ведель, Бортьянський і ін.), Церковний спів у Галичині (й на Закарпатті), XIX сторіччя, Нова національна школа, Церковна музика в добу відродження Української Автокефальної Церкви і ін. Праця ілюстрована фотокопіями (музичними прикладами) старовинних нотних записів. Для зрозуміння їх паралельно подані записи сучасними нотними символами.

Праці д-ра Маценка мають великий інтерес і велику цінність далеко поза цікавістю фахівців музичного й вокального мистецтва та церковних діячів. Вони викликають глибоке зацікавлення кожної свідомої української одиниці, бо це є розкриття дверей в катакомби української тисячолітньої культури, в яких переховалися її скарби від Неронів і Калігул — історичних ворогів і гнобителів нашого народу"⁵).

За згадані заслуги і вклад в українську культуру президія КУК нагородила проф. П. Маценка Шевченківською медалею на 10-му конгресі українців Канади, а під час II-го конгресу відзначила його почесною грамотою, але щоб дати повну характеристику про багатогранного й енергійного діяча культури, д-ра П. Маценка, яка б охопила всю його діяльність як музикознавця, диригента, педагога, журналіста і громадського діяча, треба декілька вечорів, тому слушно пише Микола Мандрика — публіцист і громадський діяч, що Павло Маценко — це один з небагатьох українських музикологів тієї славної плеяди, з

якої уже відійшли у вічність — В. Щербаківський, О. Кошиць, Ф. Стешко, З. Лисько і інші та заслуговує на найбільшу подяку і всебічну підтримку.

ПРИМІТКИ:

1) Доповідь була прочитана 16 лютого 1979 р. На вечорі мистецького стоваришення "Козуб" у Торонто. Д-р П. Маценкові сповняється 82 р. цього місяця.

2) Укр. журнал для молоді і старших "Екран". Вересень-жовтень 1977 р.

3) Канадійський фармер. Лютий 1969 р. Автобіографія. П. Маценко.

4) Канадійський фармер, 1977 р. Стаття С. Яременка "80-річчя д-ра П. Маценка". Передрук з "Укр. вістей" — Едмонтон.

5) Укр. голос. Серпень 1973 р. "Наукові досліді д-ра П. Маценка" — М. Мандрика.

Використані також матеріали з наступних джерел: Музичний журн. "Вісті". Вересень 1965 р. Хор УНО у Вінніпегу. М. Мандрика.

Музичний журн. "Вісті". Вересень-грудень 1967 р. П. Маценко. О. Костюк.

Канадійський фармер. Лютий 1969 р. Вступне слово до автобіографії П. Маценка з нагоди 70-ліття. В. Ємець.

Укр. журнал "Екран". Листопад-лютий 1978 р.

Після доповіді були висвітлені цікаві діапозитиви: — перший хор поза Україною на острові Кипр (1921 р.)

— П. Маценко в Празі (1924-1929 р.)

— визначні музики кляси клявіра й композиції д-ра Нижанківського

— поштівка від Дм. Донцова (1933 р.)

— світлина з 1-го хору (1937 р.) — Вінніпег

— афіша 1-го концерту (1937 р.)

— О. Кошиць і П. Маценко (1941 р.)

З нагоди дня народження шановного д-ра П. Маценка, члени редакційної колеції журналу "Молода Україна" щиро його вітають, бажають йому міцного здоров'я і багато щасливих і творчих років для добра української культури й народу.

Щасти Вам Боже!

ПОВІДОМЛЕННЯ

Тому що в місяці грудні річні збори оселі "Україна" відбуті невідгідно, їх перенесено на весну 1980 року.

Організаційний референт оселі —
Іван ДАНИЛЬЧЕНКО

П. К. ВОЛИНЯК (ЧЕЧЕТ)

В цій місяці минає 10 років з дня смерті світової пам'яті Петра Кузьмовича Волиняка, великого приятеля ОДУМ-у і члена Виховної Ради Юного ОДУМ-у. Подаємо біографічну довідку з кн. "Поговоримо відверто" — видавництва "Нові дні", Торонто 1975 р.

Народився П. К. Волиняк 28 вересня 1907 року в селі Гульськ — поблизу містечка Корець — Звягельського повіту на Волині (тепер це Новгород-Волинський, район Рівенської області). До 1917 р. Петрові батьки — Кузьма Панасович і Мотрона Петрівна (дівоче прізвище Прус) мали 4 десятини землі. Як свідчить родина, батько Кузьма Чечет виріс у наймах, до школи не ходив, але самотужки навчився читати й писати; мати була зовсім неписьменна.

Мрією батька було вивчити всіх трьох синів — Петра (найстарший), Степана й Віктора, що й збулося — завдяки пореволюційним можливостям та ініціативі Петра.

Початкову школу Петро закінчив у Гульську, а семирічку в Новгороді-Волинському. Першу професійну освіту здобув у Житомирі, закінчивши там землевпорядну школу 1927 р.

Попрацювавши якийсь час за набутим фахом на Україні, подався вчитися аж до Ташкенту — в Середньо-азійському державному університеті (САДУ), бо мав бажання вивчати східні мови. А коли там закрили ввесь філологічний факультет, Петро Чечет приїздить до Києва і вступає до Українського інституту лінгвістичної освіти (УІЛО) — в 1930 р. Директором того інституту тоді ще був д-р Іван Сіяк, кол. сотник з УСС (січових стрільців), а професорами та викладачами були М. К. Зеров, М. Я. Калинович, І. В. Шаровольський, М. Т. Рильський, Є. А. Дроб'язко, Г. Сабалдир та інші найкращі сили.

У 1932 р. зробив перерву в навчанні й поїхав на Кубань, але незабаром повернувся, розчарований тим, що там українізацію припинили.

У 1933 р. був арештований — таки в с. Гульську, куди влітку прибув до рідної хати; відбув три роки на Біломорсько-Балтійському каналі.

Після заслання Петро Чечет то вчителював, то працював землеміром, а перед війною — Дніпропетровському облземвідділі. Під час німецької окупації жив і працював у земельних відділах на Дніпропетровщині.

Писати почав у 1930 р., друкував свої нариси й оповідання в журналах "Молодий більшовик" та "Червоний шлях" (за іншою версією — в "Глобусі").

По закінченні Другої світової війни Петро Волиняк озвався в Австрії і незабаром розвинув у Зальцбургу видавничу діяльність, залучивши до редакційної праці в своєму видавництві досвідченіших мешканців табору ДП, а серед них і Юрія Клена — свого кол. професора з УІЛО. У Зальцбургу він видавав щоденну газету "Останні новини", тижневу газету "Нові дні", журнал "Літвари", а з своїх творів устиг там видати друком книжки "Під Кизгуртом", "Земля кличе" і "Кубань — земля українська, козача..."

До Канади прибув П. В. за контрактом влітку 1948 р. — як сільсько-господарський робітник і пропрацював у фермера з півроку. На весні наступного року він почав працювати в газеті "Гомін України", Торонто, — як управитель видавництва, редактор відділу літератури, науки і мистецтва, досить часто вміщував у газеті свої статті. Задумавши самостійно видавати місячний журнал "Нові дні", покинув "Гомін України". Перший випуск "Нових днів" вийшов у лютому 1950 року.

Видаючи й редагуючи "Нові дні", П. Волиняк видавав і шкільні підручники, переважно свої власні, популярні й наукові книжки, а серед них і "Уваги до української літературної мови" Олени Курило (1960); від січня 1956 до грудня 1960-го року він видавав і сам редагував добрий дитячий місячний журнал "Соняшник".

У цей самий час П. Волиняк якимось знаходив час працювати і в українській школі вчителем (кілька років), кілька разів був керівником літніх курсів українознавства при катедральній громаді Св. Володимира, завідував бібліотекою в тій же громаді.

Був членом СУЖЕРО від його заснування, а головою його від жовтня 1958 до жовтня 1960 р., членом УРДП з 1950 р., головою краєвого комітету УРДП 1968 і 1969 р. — до смерті.

Громадсько-політична діяльність П. Волиняка висвітлена в окремих статтях.

Тяжко захворів П. В. 25-го, а помер у Торонто 29-го грудня 1969 року від крововиливу в мозок.

ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ

дорогому і незабутньому учителеві
БЛ. П. ПЕТРОВІ КУЗЬМОВИЧУ
ВОЛИНЯКОВІ.

Нехай канадська земля буде Йому легкою!

Валентина Родак

АЛЛА БРИНЗА – КОРОЛЕВА ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ

(3 далекої Австралії)

Президент Ради Поневоленних Націй, п. Франк Вавра цілує в руку Аллу Бринзу, Королеву Поневоленних Націй. Княжні Нгуєн Тан Туєн (Південний В'єтнам) і Астріда Казубернс (Латвія) споглядають.

Брізбан, Австралія

21 липня 1979 р.

Уже чотирнадцятий рік у Брізбані (стейт Квісленд) відбувається Тиждень Поневоленних російським комунізмом Націй. Хоч кількість українців у Квінсланді невелика, але вони є найактивнішою складовою частиною людности. Почався Тиждень Поневоленних Націй у неділю 16-го липня 1979 р. Після відправи Богослужби по всіх церквах, по обіді розпочався похід з урочистим складанням вінків перед символічним вогнем у честь полеглих в обох світових війнах. Головна мета походу: роздавання брошур і летючок, щоб ще раз роз'яснити австралійцям — "що то є російський комунізм", і як переслідують, особливо українців в Україні за найменший прояв українського патріотизму. Похід скінчився, як і завжди у ботанічному парку, де промовці всіх поневоленних націй розповідали дійсну правду про російський імперіалізм, прикритий плащиком комунізму. Обов'язково потрібно зазначити те, що австралійський нарід поступово усвідомлює це і до походу включаються деякі сенатори федерального уряду та члени стейтового парламенту.

Закінчується Тиждень Поневоленних Націй великим балом, де також бувають присутні сенатори, члени парламенту, преси і телебачення. На цьому ж балі відбувається вибір королеви поневоленних націй. Цього разу для українців була особлива приємність, бо репрезентантка української групи Алла Бринза (яка є передплатником журналу "Молода Україна") здобула перше місце — себто — Королева Поневоленних Націй на 1979-1980 рік. На залі панусе загальна радість. Всі присутні аплодують і кричать: "браво, Алла браво Україна!"

Читачам "Молодої України" панна Алла відома з 1977 року, коли ваш кореспондент Дмитро Чуб, написав статтю "Наш Первоцвіт". Та з того часу пройшло майже три роки, і головне передбачення п. Д. Чуба було ніби пророчим. Я особисто знаю Аллу з дитинства і знаю її родичів, але особливу увагу всіх українців вона привернула до себе, коли почала виступати на сцені, будучи ще 6-річною дитиною. Її батько артист і мистець художнього слова, бачачи уроджений талант, почав настирливо і послідовно розвивати й удосконалювати цей Богом даний їй дар. Панна Алла вчиться змалечку добре, як у австралійській, так і в українській школах. Має добру пам'ять, гарну дикцію і знає що і де треба сказати. Змалечку Алла бере активну участь із своїм татом у кожній громадській імпрезі та на концертах. Її популярність росте з дня на день. Алла не пропускає будь-якої нагоди, щоб виступити в австралійській школі як українка, щоб ствердити, що Україна це не є частина Росії, а держава. Коли їй було 14 років, Алла виступала із своїм татом, виконуючи уривок з прологу до "Розгрому" (І. Багряного). Через півроку вони виконують майже цілий пролог. Публіка була зачарована їх виконанням, особливо панни Алли. На залі були запрошені гості чужинці, кореспонденти та члени парламенту. Вони не розуміли слів, але бачачи надзвичайне виконання, просили перекласти на англійську мову, бо це мусіло бути щось особливе. Її поява на сцену супроводжується овацією. Це тип української дівочої краси. Її звернення до людей, як до старих так і малят, доказує за її надзвичайне виховання і виробленість

такту ввічливості. Для нас українців в Австралії це наша гордість і краса.

Коли панні Аллі було 15 років, вона із своїм татом їде до Сіднею, репрезентувати нашу громаду коли відбувався 4-ий здвиг українців в Австралії і фестиваль мистецтва, де Алла здобула велику популярність, як серед молоді, так і між старшими людьми. Особливо треба підкреслити, що Алла завжди і всюди називає себе українкою і гордо тримає цю назву.

Алла блискуче закінчила середню освіту і була прийнята до університету без іспитів на студії математики й економіки на вечірній курс, а тепер працює у державному банку помічником бухгалтера та перекладачем мов, бо знає добре українську, сербо-хорватську та російську мови. Одного разу головний директор банку запитав: "Ти народилась в Австралії, чому ж називаєш себе українкою?" А вона відповіла: "Мій дідусь під

час японської війни народився у 1904 р. у конюшні, то по-вашому він мусить бути конем?". Гордий директор привітав Аллу за її національне "я" і запропонував їй репрезентувати державний банк під час "Варана Фестиваль", який відбувся у кінці вересня. Панна Алла вже 6 років є членом танкової групи "Калина" в Брізбані та 3-ій рік — учителькою рідної школи. Алла не відмовлялася від взятих на себе зобов'язань по репрезентації чи у допомозі українцям, не шкодуючи ні часу, ні грошей. Алла є членом української громади в Брізбані та член спортивного товариства "Тризуб" (відбиванка). Я глибоко переконаний, що панна Алла Бринза є гордість не тільки для її батьків, а і для нас усіх українців в Австралії. Бажаємо тобі, Алло, добрих успіхів як на праці, так і у школі, а особливо в праці на національній ниві, де наші лави щодня меншають.

Щастя тобі, Боже, дорога Алло.

Ол. ПОШИВАНИК

НАША, ВАША, НАС УСІХ

У Чикагській громаді є чимало українських організацій та установ. Різні люди називають їх по-різному. Наше, ваше, їхнє... Одначе в Чикаго є й установи, яких кожен українець, незалежно від свого релігійного, політичного чи календарного переконання називає присвійним займенником "Наш". Переважно люди кажуть: наша околиця, наша пекарня, наші "Леви", наші "одумівські бандуристи" і т. д.

Між цим усім є і "Наша Каса" — "Наш Банк". Цей "банк" — в дійсності є українською кооперативною касою "Самопоміч". Якраз ця Каса — ця "Самопоміч" у Чикаго — поєднує всіх українців, як у членстві, так і в керівних органах. Це дійсний український "мелтінг пат". Це є соборна установа, яку кожен українець називає "Наша Каса". В дирекції Каси "Самопоміч" є репрезентована ціла панорама української громади.

В дирекції і між працівниками є молоді люди, члени ОДУМ-у, Пласту і СУМ-А. Тут є і старі, і молоді. Старшим віком дають пошану і дальшу відповідальність. Молодим дають довір'я та можливість відповідальності і росту в кваліфікації.

"Наша Каса" в Чикаго є передовою у багатьох відтинках. З українських кредитовок у США, наша Каса має найбільший капітал, близько 30,000.000 дол., наймолодшого виконавчого директора (та ще й жінка до того), наймолодшого секретаря дирекції і виконавця, та це єдина установа з своїми власними комп'ютерами. Старші керівники завжди стреміли до росту та гляділи в майбутнє за своєю зміною — молодшим поко-

лінням, тому завжди тримали тісні зв'язки з організаціями молоді. Наприклад, Номінаційна комісія Каси традиційно включає трьох молодих членів, одного з кожної організації молоді — СУМ-А, Пласту і ОДУМ-у — представників молодого покоління.

У теперішній дирекції, фінансовим референтом і виконавчим директором Каси "Самопоміч" є пластунка, д-р Роксоляна Гарасимів, секретарем дирекції і президії є одумівець, Олексій Пошиваник, організаційним референтом є сумівець, Павло Олексюк.

Відповідальним за книговедання є сумівець, Богдан Ватраль, відповідальною за канцелярійний секретаріат і головною касиркою є одумівка, Олена Сербу, референт кредитового відділу є пластун Павло Дурбак.

Вік у дирекції Каси сягає від 27 до 70 років, з пересічним віком 45. Вік між працівниками сягає від 18 до 58, з пересічним віком 34. Пересічний вік у кредитовому комітеті й Контрольній комісії є поважніший.

Безкорисна праця неплатних членів дирекції та керівних органів марно не пропадає. Із їхнього труду українська громада та українські організації користають. Наприклад, на місцеві школи українознавства та студії при Іллінойському університеті, Каса "Самопоміч" жертвує поважні суми грошей.

Між іншим цього року Каса пожертвувала на виховні потреби: 1,000 дол., на Пласт, 1,000 дол., на СУМ-А і 1,000 дол. на ОДУМ.

НАША молодь у НАШІЙ касі

Представники організацій молоді отримали по 1000 дол. на виховні потреби ОДУМ-у, Пласту, і СУМА. Стоять (зліва) одумівці: Тарас Коповал і Орися Завертайло, пластуни: Ірина Ткачук і Ірина Лисейко, сумівці: Марійна Воробець і Роман Панчишин. Видає чеки виконавчий директор д-р Роксолана Гарасимів.

(Фото О. П.)

Своїм членам за ощадності Каса "Самопоміч" платить від 6% до 10% і вище.

За "дрейфт"-чеки члени нічого не платять і не вимагається від них мінімального балансу. Навпаки, за вклади на conto "дрейфт"-чеків. Каса платить 6% дивіденди. Крім цього, Каса має всі услуги модерних банків та вигідні години для всіх людей. Не всі неукраїнські установи дають такі добрі услуги своїм членам, як "Самопоміч".

"Чужі" установи, в яких наші люди тримають свої гроші, нічого не жертвують українській громаді.

Зробім собі прислугу. Вкладаймо свої ощадності в наші кредитові кооперативні каси "Самопоміч" і користаймо з її услуг, з чого наша молодь, наша громада користає в нашіій Касі. Отже, гляньмо на справу логічно й ідім за старим гаслом: "Свій до свого".

НАША молодь у НАШІЙ касі одержала сорочки ("ті-ширт") з українізованою усмішкою.

(Фото О. П.)

ОДУМІВСЬКИЙ ТАБОРОВИЙ БУДИНОК НА ОСЕЛІ "УКРАЇНА"

У 1975 році члени ТОП-у, ОДУМ-у і прихильники ОДУМ-у під керівництвом Головної Управи ТОП-у Канади придбали свою власну одумівську оселю й назвали її "Україна". За ці чотири з гаком роки багато праці було вкладено на оселі і багато змін сталося завдяки цій праці. Збудовано величавий будинок-авдиторію, збудовано будинок з басейном для плавання, розпочато очищення й впорядкування ставка, покрито бетоном площу для стоянки авт і зроблено багато менш видних, але дуже важливих і потрібних робіт. ОДУМ, як організація часто користувалася оселею. Відбулося три підпочинково-виховні табори Юного ОДУМ-у, два табори виховників Юного ОДУМ-у, один всеодумівський спортивний табір, три зустрічі ОДУМ-у, з'їзди, конференції ОДУМ-у й ТОП-у. Одумівці часто відвідували оселю в суботи й неділі з відповідно переведеною програмою. Але всі ті, хто турбувалися й стремілися придбати оселю, усвідомлюють, що розбудова оселі ще не закінчена.

Для максимального вжитку організацією оселі, щоб одумівська молодь мала найкращі можливості для таборування й проведення запланованих виховних програм потрібно ще збудувати таборовий будинок і остаточно впорядкувати спортові площі. Про ці потреби постійно піклується Головна Управа ТОП-у.

Головним ініціатором побудови таборового будинку є голова Головної Управи ТОП-у Канади й перший заступник голови дирекції корпорації "Україна" Іван Данильченко. Після дослідження можливостей, плянів і коштів Іван Данильченко подав на розгляд 4-го Всеодумівського З'їзду Старших Виховників ОДУМ-у в Чикаго 14-го квітня 1979 р. проєкт будови. З'їзд одобрив поданий проєкт.

У той час кошти будови становили біля 45 тисяч доларів. Щоб здобути ці кошти Головна Управа ТОП-у вислала заклик до десяти відділів ТОП-у у США й Канаді прохаючи їх зобов'язатися фінансувати одну десятину будови (4 тис. дол.). Відділи з Лондону, Дітройту й Торонто виконали свої зобов'язання без затримки. В акцію фінансування будови включилися люди доброї волі. 3-го листопада 1979 р. на оселі "Україна" Головна Управа ТОП-у скликала засідання представників відділів ТОП-у Канади з участю членів дирекції оселі та членів і прихильників ОДУМ-у. Засідання остаточно затвердило запропонований Ів. Данильченком проєкт. За його проєктом будинок має бути мурований. У будинку вигідно примістяться п'ятдесят таборовиків. Заплановані відповідні кімнати для команди, виховників, мед-сестер та зала для гутірок і ручних робіт. Вибрано будівельний комітет у складі: Микола Співак СВП — голова, Микола Жидовка, Дмитро Співак СВК, Анатолій Терентіїв СВК,

Григорій Яремченко, Федір Шевченко і Василь Тацюк — члени. Також затверджено головний збірковий комітет у складі: пані Оля Співак — голова, пані Галина Володченко — фінансовий референт. Цей комітет буде приймати пожертви від відділів ТОП-у і передавати їх до каси оселі для покриття коштів будови. Після закінчення будови комітет підготує повний фінансовий звіт всіх прибутків і витрат, пов'язаних із будовою таборового будинка.

У своєму слові голова будівельного комітету М. Співак заявив, що він із приємністю чекає нагоди працювати з членами комітету, а головне з молодими членами, яких п'ять вибрано до комітету. М. Співак запевняв присутніх, що будова розпочнеться негайно і що до нового року (1980) зовнішня будова буде закінчена: дах, вікна і двері будуть на місці. Як вище згадано, передбачені кошти будови таборового будинку становлять біля 45 тисяч дол. До цього часу збірковий комітет відділів ТОП-у одержали пожертви від одумівських і топівських членів, як також від прихильників ОДУМ-у. Ці пожертви покриють кошти початкового етапу будови. У збірковій кампанії м. Лондону зокрема, а в стимулі громадянства до пожертв на будову взагалі багато спричиниться дар лондонського члена громади, довголітнього прихильника одумівського руху пана Василя Тацюка.

В. Тацюк пожертвував на будову 10 тисяч дол. За його шляхетний приклад і щедрий дар одумівці складають щирі подяку. Також дякують всім, хто більшою чи меншою пожертвою спричинився до початку цієї будови (нижче подаємо список жертводавців). Але для успішного закінчення цієї так потрібної будови потрібно ще великої фінансової допомоги. Тому звертаємося до всіх відділів ТОП-у, які ще не виконали своїх фінансових зобов'язань, до членів ОДУМ-у і ТОП-у та до українського громадянства допомогти Головній Управі ТОП-у Канади докінчити будову таборового будинку. Ваші дари, великі чи малі дадуть можливість нашій зорганізованій у ОДУМ-і українській молоді мати відповідні обставини для таборування.

Наступний 1980-ий рік є ювілейний рік нашої організації — 30-ліття ОДУМ-у. Для відзначення ювілейного року запланована відповідна програма. Частиною цієї програми є відбуття поширених одумівських таборів на оселі "Україна". Напевно важливим фактором успішного таборування буде відповідно викінчений таборовий будинок.

Тож допоможемо нашій одумівській молоді гідно провести свої ювілейні табори в новім таборовім будинку! Складаймо пожертви на його будову!

ВАСИЛЬ ТАЦЮК — МЕЦЕНАТ ОДУМ-У

Залишивши в часи воєнної завірюхи свою рідну Полтавщину, Василь Тацюк приїхав у 1948-му році до Канади й поселився в місті Лондоні в Онтаріо. Тут він включився в українське громадське життя міста займаючи різні відповідні становища в проводі багатьох організацій і завдяки своїй завзятості вміло виконував свої обов'язки. Всі справи, які очолював Василь Тацюк за період пройдених років відзначилися в історії свого існування.

Василь Тацюк

В. Тацюк був довголітнім головою СУЖЕРО, головою Українського Клубу ім. Ів. Франка, головою Православної Громади св. Тройці, довголітнім бібліотекарем Українського Центру та активним працівником одумівської оселі "Україна". Розуміючи потреби нашої молоді, В. Тацюк завжди допомагав їй своєю працею та грошима.

Коли заплановано будову таборового будинку на оселі "Україна" В. Тацюк з нагоди 100-ліття з дня народження Головного Отамана Симона Петлюри та в пам'ять замордованих у невірних таборах його п'ятьох дядьків став меценатом будови таборового будинку для одумівської мо-

лоді даруючи на цю ціль 10 тисяч доларів. Ім'я Василя Тацюка буде записане золотими літерами на таблиці будинку, а молодь буде вічно вдячна йому за його княжий дар.

Іван ДАНИЛЬЧЕНКО

ПОБАЖАННЯ

Члени ОДУМ-у і ТОП-у бажають Василеві Тацюку, меценату ОДУМ-у, скорого і повного виздоровлення.

ЗБІРКОВА ЛИСТА Ч. 41 НА ТАБОРОВИЙ БУДИНОК

Відділ ТОП в Лондоні, Онт.

Збірщики: Ольга Співак

Галина Володченко

ДИРЕКЦІЯ ОДУМІВСЬКОЇ ОСЕЛІ
"УКРАЇНА"

запрошує українське громадянство на

ЗУСТРІЧ НОВОГО 1980 РОКУ

на оселі "Україна", Лондон, Онтаріо
в понеділок 31-го грудня 1979 року
о 7:30 год. вечора.

Повна вечеря о 8-ій год. вечора.

За квитками в Торонто телефонуйте: 270-5875

ДИРЕКЦІЯ ОСЕЛІ

Василь Тацюк	\$10.000.00
Микола Співак	2.000.00
Іван Шевченко	1.000.00
Дмитро Співак	1.000.00
Борис Яремченко	500.00
Василь Розаловський	500.00
Іван Вінничук	500.00
Іван Жидовка	500.00
Микола Жидовка	500.00
Олександр Жидовка	500.00
Петро Володченко	500.00
Кузьма Панасейко	500.00
Панство Наконечні	500.00
Андрій Співак	500.00
Федір Шевченко (старший)	500.00
Микола Ющенко	500.00
Василь Огчаренко	500.00
Михайло Педенко	500.00
Володимир Сніг	300.00

Разом \$21.300.00

(Продовження буде)

Павло ГАБЕЛКО

ПОКЛІН СИМОНУ ПЕТЛЮРІ І НАЦІОНАЛЬНИМ ГЕРОЯМ В АВСТРАЛІЇ

У сторіччя народження Головного Отамана Військ Української Народньої Республіки й Голови Української Держави — СИМОНА ПЕТЛЮРИ, безкомпромісного борця за волю Українського народу й державну українську незалежність, та в день пошани поляглих українських національних героїв, імена яких є нам знані і неznані, що своє життя віддали у боротьбі за волю України — українські громади Канберри і Квінб'яну влаштували спільну академію, в якій взяли участь: Управа Української Громади Квінб'яну — як господар, Управа Української Громади Канберри, СУМ з Квінб'яну та Українсько-Австралійське Мистецьке Товариство ім. М. Лисенка — співоча група "Волошки".

Академія відбулася 27-го травня 1979 року в залі Українського Народнього Дому в Квінб'яні, з наступною програмою:

Відкриття зробив п. М. Олійник — Голова Осередку СУМ ім. Є. Конозальця.

Доповідь — "Слава Героям" вголосив п. Мих. Надурак, Голова Укр. Громади в Квінб'яні. Доповідь була присвячена Національним Героям, що своє життя віддали в боротьбі за волю України, і своїм змістом охоплювала перебіг наших визвольних змагань з часу Першої світової війни й аж до часу вбивства командира УПА — ген. Шухевича, та що смерть і чин поляглих героїв є нам як дороговказ, що воля без жертв не здобувається і, щоб ту боротьбу ми продовжували, — наслідуючи їх.

Деклямація — "Був наказ", слова Босслава продеклямувала сучасниця Маруся Яцишин.

Доповідь — "У сторіччя Петлюри" прочитав Голова Української Громади в Канберрі — Анатолій Жуківський.

Доповідь була солідно опрацьована і базувалась на історичних матеріалах про постать Петлюри та матеріалах спадщини самого Петлюри. — Доповідач говорив:

— Ми багато читали про Симона Петлюру. Були різні похвали й визнання заслуг Його в державотворчій праці — збудованої і відродженої України в час Першої світової війни. — Були і критики. Зрозуміло, що були якісь помилки в його праці, але ті критики досконало не проаналізували їх причини, та обставин, у яких ті помилки сталися. Щоб ми не писали, які б закиди не робили наші вороги, але ним визначена державницька ідея Самостійності Української Держави й його персональний чин як безстрашного воїна, Отамана Військ УНРеспубліки і пізніше як Голови Української Держави освічують нам шлях у дальшій боротьбі за визволення України з московської неволі і тут всі ті критерії меркнуть.

Бо ми телер проголошуємо гасла, навіть, їх авторство присвоюють собі деякі провідники — але те все вже було сказане Петлюрою й було в дії виконання, але долі нашого народу не суди-

лось той ідеал здійснити. І нам лишилось одне — об'єднатись в єдиний національний моноліт і чином та ідеєю прагнути до здійснення національно-державницьких ідеалів нам залишених Симоном Петлюрою. Тямлючи і розуміючи його рішучу настанову — що не група чи партія, а український народ — нація — мусить бути понад усе і що тільки НАЦІЯ може здобути своє політичне і державне право, свою незалежність.

Далі доповідач говорив про те, що нам сказав Петлюра. І наводив цитати та аналізуючи їх зміст, пристосовував порівняльно до сучасності.

Доповідь була вартісна як своїм глибоким змістом та відсутністю групової політичної тенденційності, і так само тим, що промовцем є вже представник молоді генералії.

Мистецька програма Академії розпочалась виступом співочого товариства "Волошки".

1. Сольоспів — "Любіть Україну", слова Сосюри, музика Фоменка. Виконала Філя Габелко. 2. Дуєт — "Не цвітуть квіти зимою", слова Олеся, музика Степового. Виконали Дженет Віден та Флоніла Габелко. 3. Сольоспів — "Україно, любов моя", слова Луценка, музика Шамо. Виконала Дженет

ОБ'ЄДНАННЯ ДЕМОКРАТИЧНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ (ОДУМ) В ЧІКАГО

запрошує всіх,
а зокрема, українську молодь, на

ЗУСТРІЧ НОВОГО 1980 РОКУ

в понеділок 31-го грудня 1979 року

CHATEAU RITZ у NILES

передмісті Чикаго, в одній з найкращих
залей при
9100 Milwaukee Avenue

ГРАТИМЕ НАЙКРАЩА НА АМЕРИКАНСЬКОМУ КОНТИНЕНТІ УКРАЇНСЬКА
ОРКЕСТРА "ВЕСЕЛІ ЧАСИ"

Початок: 9-та година вечора

Якщо ми купуємо канадські вироби, це є на користь Канаді

Купувати канадські вироби, це не лише добра ідея. Це велике капіталовкладення в майбутнє нашої країни. Кожен раз, коли канадці купують свої власні товари, вони дають канадцам працю. Тут в Онтаріо, виробнича індустрія затруднює приблизно мільйон осіб. Це 25% всіх робіт в Онтаріо.

Як ми купуємо канадські вироби, ми зміцнюємо економіку нашої провінції і нашої країни.

Купуючи вироби, на яких написано "Зроблено в Канаді", ми розвиваємо і втримуємо індустріальну міць, яку нам потрібно, щоб змагатися на світових ринках.

Ми також допомагаємо самі собі тут вдома, зміцнюючи Онтарійські ресурси і запевнюючи майбутній успіх.

Тому якщо щось купуєте наступний раз, дивіться за написом "Зроблено в Канаді".

Ontario

Larry Grossman,
Minister of
Industry and Tourism

William Davis, Premier

Віден. 4. Дуєт — "Димить туман", слова Богачука, музика Майборода. Виконали Філоніла Габелко та Дженет Віден. Акомпаніатором до всіх вокальних виконань була пані Лі Мор. 5. Дуєт на піано — "Половці", виконали пані Лі Мор та Дженет Віден. 6. Деклямація — "Героям" на слова поетеси Терлецької. Прочитав п. Андрій Гаврильчук. 7. Хор СУМ під керів-

ництвом п. Петра Лютака виконав: "Гей Карпати", музика Кардаша, та "Ой у лузі червона калина", музика Кошиця, під музичний супровід Тані Малецької.

Закрив Академію п. М. Надурак, який подякував усім учасникам програми та всім присутнім, що так чисельно прибули на цей вечір, щоб спільно вшанувати наших Національних Героїв.

Спільним співом Українського Національного Гімну закінчилась ця величава Академія.

Після цього Голова Громади запросив всіх присутніх на перекуску з чаєм, яку влаштували наші молоді пані — сумівки, пані з товариства "Волошки" та пані з обох українських громад. Направду були смачні різноманітні печива і в довільній кількості.

З ОДУМІВСЬКОГО ЖИТТЯ І ПРАЦІ

Гурток "Червоні Маки" на 13-ім таборі виховників Юного ОДУМ-у. Зліва: Олесь Коновал, Марта Кохно, Неля Яскевич, Катя Якута, Марійка Голуб, Ліда Грегорет, Варвара Антик, Галя Багмет, Леся Смоляк, Соня Лютаревич, Наталя Хоменко, Ліля Фат, Ірина Нагорна. Відсутня Катя Луценко.

Одумівська оселя "Київ", липень 1979 р.

Фото Наталі Павленко

бувають досвіду керівництва і відповідальності. Вони мають давати приклад своїм підлеглим, старатись, щоб усі в їхніх гуртках навчилися від них щось доброго.

Я також закликаю наших ТОП-івців до ще більшої допомоги нашій молоді. Ви можете багато передати нашим молодим. Не жалійте ані часу, ані старань для своїх дітей, допоможіть їм не тільки словом, але і ділом. Берім участь разом з ними у праці нашої організації. Молодь росте дуже скоро і може прийти час, коли будемо жаліти, що не звертали уваги нашій молоді, не мали чи часу, чи хотіння. Прошу батьків, допомагайте зараз, бо завтра буде пізно.

А тепер ще раз звертаюсь до нашої молоді: використовуйте нагоду і живіть дружнім життям у вашій організації, беріть активну участь у праці її, дорожте нею, піклуйтеся нею. Вона вам дає добрий початок на шляху до праці для цілого українського суспільства і також для України.

Щастя вам, Боже!

ПОВТОРЕННЯ ПОЧАТКУ

В суботу 6-го жовтня ц.р. відбулося відкриття сезону праці філії Юного ОДУМ-у в Міннеаполісі-Сейнт Полі. Відкриття зі загальною збіркою усіх юних одумівців та виховників Юн. ОДУМ-у було святково переведено в приміщеннях української православної парафії св. Володимира і св. Ольги в Сейнт Полі. Голова Відділу ТОП-у Міннесоти п. Іван Бугаєнко СВІП, висловивши щиру подяку настоятелю парафії отцеві Миколі Метулинському за відслуження молебня, привітав одумівську молодь наступними словами (подаємо скорочено): Дорогі Юні Одумівці, виховники Юного ОДУМ-у, ТОП-івці та гості!

Знову прийшов час для нашої молоді стати на шлях до спільної праці у своїх юних одумівських роях. Вітаю вас усіх з цим днем відкриття виховної праці та разом з цим бажаю висловити кілька думок до вас.

Найперше хочу сказати. Ви є

майбутня сила і надія наша. Колились ті з вас, які будуть національно свідомими українцями, стануть провідниками нашого народу. Це одна з цілей вашої праці в ОДУМ-і, де ви виховуєтесь на демократичних, всеукраїнських засадах.

Ми надіємось на вас. Ми бажаємо, щоб з часом і ви стали разом з нами до серйозної праці для збереження української спадщини тут в Америці, в спротиві проти асиміляції та в боротьбі за права нашого народу.

Пам'ятаймо ж одне: щоб досягнути успіхів у нашій праці, треба нам усім разом взятися до дружньої, сумлінної праці в нашій організації, тобто всі частини нашої спільної одумівської родини. А сюди входять юн. одумівці, одумівці, топівці, батьки, наші приятелі і прихильники. Лише у впертій праці, дисципліні і виконанні своїх обов'язків лежить запорука успіху.

Виховники Юного ОДУМ-у є вже тими провідниками, які на-

З ОДУМІВСЬКОГО ГУМОРУ

Кажуть, що...

**

Наталка Багмет не є така тиха, як всі думають.

**

Петро Глоба на таборі став цілком дорослим, бо поголив свої вуса.

**

Соня Лютаревич була з "Мишками" задовго, бо тепер пищить як миша.

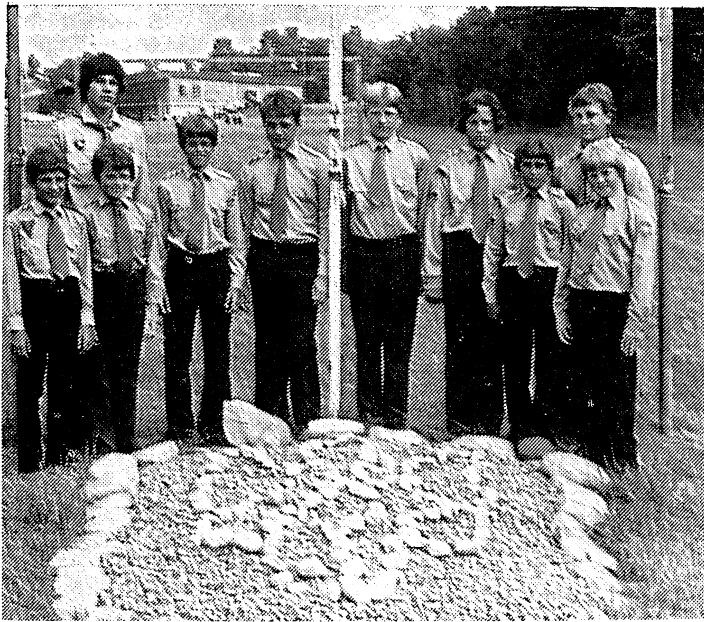
**

Гурток "Світлячки" завжди має вночі світло.

Батьки!

Матері!

Чи Ви вписали своїх дітей до ОДУМ-у?

Гурток "Білі вовки" біля тризуба на виховно-відпочинковій таборі ім. Симона Петлюри. Зліва: Андрій Шевченко, Тарас Ліщина (виховник), Василь Сеник, Володимир Тимошенко, Ігор Лисик, Петро Бідний, Павло Колосюк, Василь Король, Дмитро Ноженко (заступник) і Петро Неліпа.

Оселя "Україна", 27 липня 1979 р.

РАДІСНА ПОДІЯ

2-го грудня 1979 р. відбулися христини Марка, сина панства Зенона і Стефанії Колтало. Хрещення відбулося в церкві св. Марії в Місісага, Онт. Хрищеними батьками були Петруся Кушпер і Петро Климовський. Прийняття гостей влаштували панове Штик і Колтало — дідусі малого Марка — в хаті панства Марії і Стефана Штик. Смачний обід з напінками приготували Марія Штик і Іва Колтало.

Молода мама, Стефа з малих років була активною одумівкою і брала активну участь в ансамблі бандуристів ім. Гната Хоткевича. Молодий батько Зенон був активним пластуном.

В честь новонародженого Марка Федір Білаш, господар цього вечора, пропонував перевести збірку на українську пресу. Було зібрано 40 дол. З них 20 дол. було призначено на журнал "Молода Україна".

Новонародженому Маркові бажаємо щастя, здоров'я і всього найкращого, а батькам радості і втіхи.

Галина Савранчук

ГОВОРИТЬ ЗАСТУПНИК КОМЕНДАНТА

Цього року 17-ий відпочинково-виховний табір юного ОДУМ-у в Канаді є присвячений 100-літтю з дня народження Симона Петлюри. Нам, як і кожній групі свідомих українців, Петлюра презентує всі найвищі цілі і бажання нашого поневоленого народу.

Своєю невтомною і щирою працею Петлюра, не тільки відмітив собі місце в українській історії, але в історіях кожного поневоленого народу, який — не зважаючи на жорстокий шовінізм інших країн — усією своєю свідомою силою прагне до самостійності, на своїй власній землі.

Ми одноголосно величаємо пам'ять Симона Петлюри. Ми з великою повагою приймаємо його життя як приклад для нашої власної праці зберегти і розвивати українську ідентичність.

Юрій Криволап мол. СВП
1-ий заступник коменданта

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Панство В. і М. Овчаренки маючи великі громадські навантаження, найшли час і можливість підготувати гарне весілля для дочки Елеонори, котра рішила бути дружиною Гранта Макентайра.

І так в суботу 29-го жовтня Українська Православна Церква наповнилась і всі чекають на прибуття молодої. Тайну шлюбну довершив о. М. Фляк під гарний спів хору і лунких слів дяка. Опис, весільне прийняття на оселі "Україна", Лондон, Канада, де меткі свашки п. В. Яремченко і п. О. Тищенко улегшили працю керівника церемонії Григорія Яремченка, котрий вдало і швидко керував весіллям.

На другий день, як і завжди, поправини, на котрих не забули і за пресу, а особливо журнал "Молда Україна", бо молода була довгий час членом ОДУМ-у. Збірка винесла — 50.00 дол. на "Молоду Україну" і 44.00 дол. на "Українські Вісті".

М. М.

ДЕНЬ УРОДИН І УСПІХ В УНІВЕРСИТЕТІ

15 вересня день уродин Катрусі Подопрігори і Валі Подопрігори-Близнюк. В цьому році Катруся дістала ступінь БА (відділ комп'ютерів) при Вестерн Онтаріо університеті в Лондоні, Онтаріо. В нашій родині заведено відзначати день їхніх уродин. Цей рік було особливо радісно і урочисто, бо відзначалося Катрусю з отриманням диплому, а Івася, сина Валі і Миколи Близнюків, з вступом на інженерний факультет Торонтського університету.

Катерина в університеті брала українську мову як предмет. Університет також затруднював її як викладача української мови для початківців. Вона була пильною виховницею Ю. ОДУМ-у в Лондоні.

Івасеві бажали успіхів в університеті. Він мав високі оцінки в точних науках, як математика і фізика в середній школі. Їх вітали — Ф. Подопрігора — батько і дід, Тарас Мачула від ді-

тей, Володимир Решетняк, Іван Мачула, Микола Близнюк. Був також пересланий привіт від Віктора і Тамари Кошарних з Сусен Марі.

Таке відзначення зробило приємність Катрусі і Івасеві та їхнім батькам. Хай Бог дає дітям вчитись, а батькам відзначати такі милі події.

Ф. Подопрігора
тато і дідусь

ГОКЕЙ НА ПІДЛОЗІ

Українська Торонтонська Ліга із "флор гокей" розпочала 1978-79 сезон своєї діяльності восени 1978 року. В цій лізі є чотири дружини: ОДУМ, СУМ, Бики, і Скорпіони. Гри відбувалися по неділях в Українському Домі при 83 Крісті вул. Це вже третій рік, що ОДУМ бере участь в цій лізі. Одумівську дружину спонзорує філія ОДУМ-у в Торонто. Наша дружина вправляла по середах у спортивній залі при катедрі св. Володимира. Висловлюємо катедральній управі подяку за прихильну поставу до нас. Протягом трьох років наші хлопці постійно мали високі досягнення. Цього року одумівська дружина на чолі з Юрком Артеменком і капітаном

Василем Тимошенком здобула перше місце.

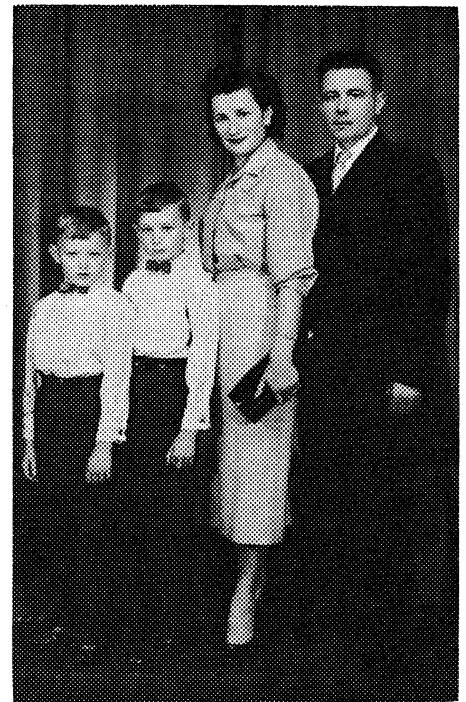
В нашій дружині 21 грач віком від 18 до 25, а саме:

Василь Тимошенко, Ярослав Пастух, Олег Левицький, Ігор Роговський, Михайло Чагівець, Юрій Павлюк, Микола Терентів, Петро Артишук, Андрій Левицький, Доминик Черемонте, Олекса Лемеза, Богдан Дендерус, Євген Павлюк, Володя Деркач, Ярослав Гулій, Борис Левицький, Вадим Корженівський, Олекса Звірховський, Ігор Гірак, Микола Журавель.

Воротарі нашої дружини були Микола Журавель і Борис Левицький. Найбільше забили голів: Андрій Левицький — 6, Юрій Павлюк 5, Олекса Лемеза 5, Вадим Корженівський 5, Олег Левицький 4. ОДУМ є дуже гордий мати таку славну дружину і бажавмо нашим хлопцям багато успіхів у наступних сезонах.

КЛИМ ШЕВЧУК ВІДЙІШОВ У ВІЧНІСТЬ

Тяжко писати про покійного, з яким було зв'язане дружнє життя, місто, праця, сім'я. Невблаганна смерть змушує. Хочу від імені всіх рідних, друзів, знайомих, близьких і далеких — скласти як

Сини Ігор і Володимир, дружина Валентина і бл. п. Клим Шевчук.

нев'янучий вінок свій останній поклін у пресі. Не квітами, а рідним словом, яке "не вмере, не загине". Розкидані знайомі по світі, можуть тільки дізнатися з преси. Втрата батька і чоловіка є чи не найтяжчою втратою. Та покійний не залишив після себе порожнечі, він виховав з мозолитих рук двох синів — Володимира та Ігоря. Так, як ні одному батькові треба було б повчитися як виховувати дітей. Сини покірили університети, а Володимир ще й мастерат. То дійсні сини України, які родилися на чужині. Матері синів і жінці Валентині не буде так тяжко переносити біль, коли в майбутньому буде не один Шевчук, а декілька, цим саме: "українському роду не буде переводу".

Народився Клим Шевчук у селі Вовківці на Волині 1914 року, а перестало битися серце 1979 року. Був вірний син України, якому хотілося ще бачити свою улюблену Україну. Дійшов голос про сумну подію й до Бритійської Колумбії, і за 4 години подолавши 2,5 тис. миль, автор цієї статті прибув віддати останній поклін побратимові. Радіо в Торонто вже сповіщало, що в п'ятницю відправить о. Ференсів панахиду. По відправі панахиди майже всі розійшлися. Тільки довго не роз-

Частина змагунів одумівської дружини в грі в гокей на підлозі.

Торонто, 25 лютого 1979 р.

Фото Ів. Корця

ходились рідні і близькі. В суботу по відправі панахиди в церкві св. Володимира, відвезли покійного Кліма Шевчука на вічний спочинок — на цвинтар Йорк. На цвинтарі отець від імені родини запросив усіх на поминки, які відбулися під церквою. Після відбутої трапези були спомини про покійного. Згадували от. Ференсів, п. Шкурка та близькі друзі з Монреалю панове Авраменко і Олійник, а з Веланду п. Жук. Це ті друзі, які йшли на захід з вогнепальною зброєю в руках.

Автор цих рядків звернувся до людей доброї волі, щоб було чим покрити витрати на пресу, та сповістити про відхід у вічність

Кліма Шевчука далеких друзів, які не могли з різних причин прийти на похорон.

Перестало битися серце, якому ім'я є людина і ця людина — Клим Шевчук. Це батько двох синів на чужині (а НИМ тут бути — дуже тяжко).

На закінчення хочу подякувати від родини Шевчуків (Валентини — дружини і синів) всім сердечно, хто допоміг у горі, а це п. Литвинчук, Бочар, Засць, Тахтаул, Чепурний та Шкурка і коли когось пропустив, то каюся і вибачаюся.

Вічна Йому пам'ять, а канадійська земля нехай буде Йому легкою.

Друг Федір Бойко

Бл. п. Йосип Олефіренко

ЙОСИП ЄФРЕМОВИЧ ОЛЕФІРЕНКО

(25. IX. 1906 — 7. V. 1979)

В погожий травневий день, ко-ків був незмінним скарбником у ли вся природа в розквіті, все співало перемогу над зимою, нечисленна громада св.Троїцької церкви в Гошен, Інд., проводила на вічний спочинок заслуженого члена бл. п. Йосипа Єфремовича Олефіренка.

Невимовний жаль сковує душу при свідомості, що навіки втратили таку дорогу і корисну людину. Прощати покійного в останню дорогу приїхало багато людей з Чикаго й Клівленду.

Бл. п. Йосип Єфремович народився в с. Андріївка Донецької обл. з роду, що походив із Запоріжжя (Великий Токмак), був із заможної родини хліборобів. В 1930 р. одружився з Поліною Дяченко. Під час колективізації і розкуркулювання опинився з родиною на Донбасі, де його й застала Друга світова війна. При наступі радянських військ вирушив на Захід.

1948 р. емігрує з родиною до Бразилії, де заснували українську колонію в Порто Алегре, а згодом вибудували православну церкву, при чому покійний був активним будівником.

У 1961 році переїздить з родиною до Америки, в Чикаго, а за п'ять років оселився напостійно в Еклгарті, Інд., та активно включився в церковне життя гошенської громади. Останні шість ро-

ків був незмінним скарбником у церковній раді.

Свій організаційний хист використовував для церковного життя, тому мав любов і пошану всієї громади. І на панахиді і на похорон зібралось багато народу, не дивлячись на робочий день. Щиро молились усі з о. настоятелем Ігорем Зботанівим і митр. прот. Федором Коваленком, який спеціально прибув з Клівленду, щоб віддати останню пошану колишньому побратиму по Бразилії, і з прот. Павлом Багнівським, членом родини покійного. Гарно співав церковний хор під керівництвом п. Петра Шевця. Змістовними словами прощали отці спочилого в останню дорогу. На цвинтарі прощали покійного голова громади п. Федір Ревенко, а від родини внук Віктор Швець.

Відійшла від нас людина великого серця, чистої совісти, щирий патріот. Нехай американська земля буде йому легкою, а пам'ять про Тебе, дорогий Йосипе, вічно буде з нами.

Бл. п. Йосип Єфремович зали-

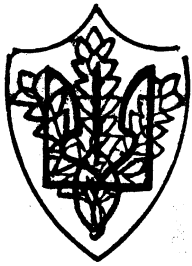
шив у великому горі вірну дружину Псліну, доньку Марію з чоловіком Олександром Багнівським і дітьми Юрком з дружиною Валею й Оленку, доньку Віру Швець з чоловіком Василем і дітьми Віктором, Юрком, Наталкою, доньку Зіну Луценко з чоловіком Анатолієм і дітьми Лізою, Катею й Тоні. Всі внуки активні одумівці.

Поминальна трапеза відбулася в парафіяльній залі. Від усієї родини Олександр Багнівський подякував о. Ігорю, о. Федору, о. Павлові, церковному хорові, сестрицям та всій громаді за квіти, вислови співчуття і за участь у похороні.

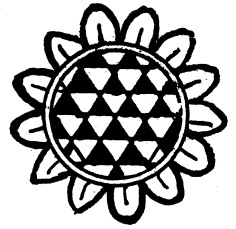
Онуки в пам'ять покійного Йосипа Олефіренка, жертвують 50 дол. на журнал "Молода Україна".

Федір Ревенко

Ставайте членами корпорації відпочинкової оселі "Україна"

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Дніпрова Чайка

З И М А

Зимо білокрила,
Звідки прилетіла,
Нащо нам садочок
Снігом завалила?

Нащо поморила
Квіточки пахнучі?
Нащо розігнала
Пташечки співучі?

Ми тебе, лихую,
В гості не просили,
Нащо ти здалася,
Звідки прилетіла?

— Ой іду я, дітки,
З-за білого моря,
Де мороз, мій батько,
Цар на всім роздолі.

Там ніхто не живе,
Там і не вмирають,
Там лиш вітер виве
Та сполохи сяють.

Там цариця-Північ,
Рідна моя мати.
Збудувала з криги
Пишні палати.

Я щорік розношу
Аж по всьому світі
Від цариці-мами
Крижані привіти.

Хто лиш їх зачує,
Зараз задрімає,
А у сні і втому,
Ї клопіт забуває.

Я вкриваю землю
Покривалом білим,
Присипляю стиха
Сим приспівом милим:

Люлі-люлі, земле,
Спи, не ворухися,
Для нової праці
Сили наберися,

А весна поверне,
Гляне сонце красне,
Знов трава квітчаста
Вкриє тебе рясно!...

Ой як довго-довго
Нам весни чекати!
Ох, як прикро, тяжко
Нам тебе стрічати!

— Не журіться, дітки,
Гніватись доволі:
Я вам дам гостинця —
Лижі та grindжолі,

Виясню, мов склянку,
Сковзанку-гулянку,
Прокажу щедрівку,
Казку-страховичку,

Дам сніжку пухкого,
Тихую одлигу —
Зліпимо страшного
Дідугана з снігу!

Принесу вам, дітки,
Диво ось яке:
В колядки повите
Те Різдво святее,

Принесу новий рік,
Гарний, веселенький, —
Заспівають люди,
Загуляють всенькі.

Щасливо святкуйте,
Доленьки придбайте
Та про мене, зиму,
Лиха не гадайте!

ХРИСТОС РОДИВСЯ! СЛАВМО ЙОГО!

Усіх читачів сторінки Юного ОДУМ-у,
Вітаємо з святом Різдва Христового,
бажаємо їм усім гарно колядувати і
успіхів у Новому Році!

Редакція

**

— Чи цьому дому та й веселому,
Чи дозволите колядувати,
Колядувати — дім звеселити,
Дім звеселити — дітей втішити!

— Просимо, колядуйте!

— Коляда, коляда, дай, бабо, пирога;
Як не даси пирога, візьму воли за рога,
Та виведу на моріг, та викручу правий ріг:
Буду рогом трубити, а воликом робити.

ВІДПОВІДЬ

— Як тебе звати?
— Так, як мого тата.
— Ну, а тата ж як?
— Тата звати так,
Як зовуть мене:
В нас ім'я одне!

ЗЛЯКАВ

Малий горобчик у дворі
Хвалився всім на втіху:

— Злякав я півня на зорі, —
Цвірінькнув! — і під стріху!

ПРИПОВІДКИ

Ліпше переконувати словами, як кулаками.

**

Біжи, та й під ноги дивися.

**

Від краю до краю, всім добра бажаю.

ЗУСТРІЧ ІЗ МОРОЗАМИ

У суботу 13-го жовтня 1979 р. пані Раїса і її син Валентин Мороз прийшли до нашої школи при православному соборі св. Володимира. В кімнаті на зустрічі були присутні учні 6, 7, 8, 9 і 10 клас. Коли пані Раїса Мороз зайшла, Світлана Кочман дала їй квіти, а Марина Грушецька вручила їй книжку від школи. Ми розпитували її про Україну. Вона відповіла, що Україна гарна, тільки що не можна свobodно говорити по-українському до будь-кого. Поліцаї слідкують за вами. Хтось запитав, якою мовою говорять на Україні. Вона відповіла, що щораз більше говорять російською мовою.

Пізніше прийшов Валентин Мороз, молодший. Він виглядав дуже стидливий. Гості розказали нам, що коли Валентин Мороз був маленьким, то у школі він написав, що він був член ОУН. Коли учитель те побачив, він покликав поліцію і вони зробили знімки і покликали його маму до КГБ. Пані Раїса Мороз мусіла їм розказати, що він є замалий, щоб бути членом. Ми запитали, чи там вони навчають правдиву українську історію. Вони відповіли, що ні — там перекручують всю українську історію.

Ми також запитали, скільки коштують джінси в Україні. Вони коштують 180 і більше карбованців. Ми також питали, чи варто їхати на Україну. Вони обоє відповіли, що варто, бо Україна є дуже гарна. Мені подобалося слухати питання і відповіді.

Катя Волковець

учениця 9-ої класи, одумівка

ТРИО. ІМ. ЛЕДАЦЬОГИ

5-ий кобзарський табір на Сперов Біч Лоджі
— Мускока, 1979.

КОНКУРСИ

3 нагоди 30-ти ліття ОДУМ-у Ц. К. ОДУМ-у проголошує наступні конкурси:

- А. ЮВІЛЕЙНА ЕМБЛЕМА** (яка буде вживатися на поштових значках, ювілейних конвертах і т. д.)
перша нагорода — 100.00 дол.
друга нагорода — 25.00 дол.
третя нагорода — грамота
- Б. СЛОВА МАРШУ ВИХОВНИКІВ
ЮНОГО ОДУМ-у**
перша нагорода — 100.00 дол.
друга нагорода — 25.00 дол.
третя нагорода — грамота
- В. МУЗИКА МАРШУ ВИХОВНИКІВ
ЮНОГО ОДУМ-у**
перша нагорода — 100.00 дол.
друга нагорода — 25.00 дол.
третя нагорода — грамота
- Г. КОРОТКА ІСТОРІЯ ОДУМ-у**
перша нагорода — 100.00 дол.
друга нагорода — 25.00 дол.
третя нагорода — грамота
- Г. КЛИЧ (гасло) — 30-ти ЛІТТЯ
ОДУМ-у**
перша нагорода — 25.00 дол.
друга нагорода — 10.00 дол.
третя нагорода — грамота

Всі проекти мають бути вислані на адресу

ОЛЕКСІЯ ПОШИВАНІКА СВП
(Перший заступник Голови Ц. К. ОДУМ-у)

до 31-го січня 1980 р.

O. Poszewanyk
5240 N. LeClaire Ave.
Chicago, Illinois 60630, USA

ПЛЯНУЙТЕ

в 30-ліття ОДУМ-у бути на зустрічі
ОДУМ-у на оселі "Україна" в Канаді.

30-ЛІТТЯ ОДУМ-У

4-ий Всеодумівський З'їзд Старших Виховників уповноважив Комітет для підготовки відповідної програми відзначення нашого ювілею. Головою цього Комітету є д-р Юрій Криволап СВП. Але ніякий комітет не підготує організацію якщо ми всі Старші Виховники не відчуємо відповідальності за відбуття цього Ювілею; якщо ми не відчуємо гордості в приналежності до об'єднання, яке проіснувало 30 літ, і з рядів якого вийшло велике число молоді, яке тепер включилося в громадське життя української спільноти і виконує цінну працю у відтинках культурних, церковних, публіцистичних тощо; якщо ми свідомо не оцінимо працю, яка відбувається в цей час по наших таборах, на наших чудових одумівських оселях або де інде. Тож звертаймо наші побажання до думки на адресу кол. Криволапа або на адресу членів Ц.К. ОДУМ-у. Починаймо дописувати наші спогади чи "мемуари" до "Молодої України". Покажім приклад для новаків і юнаків Юного ОДУМ-у і для інших, які не є Старші Виховники ОДУМ-у, що ми горді бути членами ОДУМ-у і що ми готові працювати ще багато років для того, щоб ОДУМ і далі виховував молодих ідейних українських демократів.

ALEX ELECTRIC LTD,

ALEX SCHIDOWKA

Industrial — Commercial — Residential

London, Ontario

Tel: 439 - 6747

ДО УВАГИ БАНДУРИСТІВ

Якщо ви потребуєте чехол на бандуру,
можете замовити його у нас.

Висилайте розмір бандури і 25 дол. завдатку.
Повна ціна чохла 40 дол. За два тижні ви ді-
станете його.

Маю також тверду протекцію для струн.

Замовлення присилати на адресу:

Mr. W. MURHA
17179 Woodbine
Detroit, Mich. 48219, USA
Tel. 1-313-533-7197

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1.

LONDON, ONTARIO

(Pre-mix concrete)

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить за
плати 7-8½ %
різні щаднич.
- Дає малі і великі, особисті і моргеджові позички, в міру можливостей
- Має життєву асекюрацію на заощадження до \$ 2.000 на позички до \$10.000 після вимог КЮМІС
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду даром
- Дає різні фінансові поради
- Дає паспортні гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугову
- Дає добрі кредитові звіти
- 27 років на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени і щадіть ще ніж Вам треба позички, малої чи великої
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

BRANCH OFFICE:

2258 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel. 763-5575

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

Прокіп Іващенко, Брізбан, Австралія	\$33.80
Нев'янучий вінок на могилу св. п. Петра Кузьмовича Волинська у 10-ту річницю його смерті складають Валентина і Петро Родаки, Торонто, Онт.	30.00
Лисик Юрій і Олена на свіжій могилу доктора М. Остафійчука, Ошава, Онт.	25.00
З христин Марка, сина Стефанії і Зенона Колтало, Місисіга, Онт., передав Федір Білаш	20.00
Ліщина Едвард, Ст. Петербург, Фла., США	12.00
Сенько Петро, Ярділ, Н. Дж. США	11.00
Пилипенко В., Вінніпег, Ман.	11.00
Нев'янучий вінок на могилу св. п. О. Тимошенка складають Валентина і Петро Родаки, Торонто, Онт.	10.00
Нев'янучий вінок на могилу св. п. О. Тимошенка складають Люба і Олександр Харченки, Скарборо, Онт.	10.00
Гордіснюк Іван, Гамільтон, Онт., Канада	7.00
Корженівський Володимир, Торонто, Онт.	7.00
Яремченко Борис, Лондон, Онт., Канада	6.00
Качура Михайло, Бімсвіл, Онт.	6.00
Павленко Віктор, Торонто, Онт., Канада	5.00
Ліщина Андрій, Торонто, Онт.	4.00
Білаш Федір, Місисіга, Онт.	4.00
Свистун Олександр, Іслінгтон, Онт.	1.00

ПРИЄДНАЛИ НОВИХ ПЕРЕД-ПЛАТНИКІВ:

Родак Валентина, Торонто, Онт. 1
Всім Вам щиро дякуємо.
Ред. і адм. "М. У."

ROCHESTER FURNITURE CO. LTD.

ТРИ ВЕЛИКІ КРАМНИЦІ

Великий вибір хатніх меблів: віталень, спальень, їдалень, холодильники, пральні машини, електричні і газові печі, телевізори, радіо.

TORONTO CENTRAL

423 College St. W. - Tel. 364-1434

TORONTO WEST

1121 Dundas St. W. - Tel. 535-1188

MISSISSAUGA

2150 Dundas St. E. - Tel. 276-4390

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West
Toronto 9, Ontario
Tel.: 762-8751

В нас можна набути книжки, українські часописи та журнали, пластинки, друкарські машинки, різьбу та кераміку, полотна, нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарунків на різні okazji.

Просимо ласкаво нас відвідати!

**

Двох щасливців, з загинулого під час бурі корабля, хвилі принесли до якогось дикого острова. З острахом оглядаючи побережжя, вони помітили людину повішену на гілляці дерева.

— Слава Богу! — зауважив один з них. — Нас таки прибило до цивілізованого острова.

**

Продавець холодильників до покупців:

— Це такий добрий холодильник, що в ньому ви можете тримати продукти протягом цілого місяця.

Чоловік до жінки з жахом:

— А що ж ми будемо їсти протягом місяця?

ГУМОР

**

Син-школяр питає в батька:

— Тату, а хто такий був Гамлет?

— Ну й як тобі не соромно? — каже батько до нього. — Таж ти ходиш до недільної школи, хіба вас там не вчать Біблії?

**

Жінка, в пошуках за чоловіком, телефонує до клубу музикантів:

— Чи мій чоловік є там у клубі?

— Ні, пані, його тут немає!

Жінка здивовано:

— Вибачте! Таж ви навіть не запитали мене, хто я є!

N. HAWRYSCZ
INDIAN ROAD CR.
TORONTO, ONT.
P. 2E8

294

20

CANADA

Ціна 1.00 дол.
в США і Канаді

If not delivered please return to:

MOLODA UKRAINA
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Concrete Forming London Ltd.

LONDON, ONTARIO

(Foundations and floors.)

УКРАЇНСЬКА ФІРМА ОПАЛОВОЇ ОЛИВИ ALASKA Fuel Ltd.

2438 St. Clair Ave. West
Toronto, Ont.
M6N 1L2

24-годинна скоро і солідна
обслуга!

Чищення і направа форнесів
безплатна.

Телефонуйте вдень і вночі!

Tel.: 769-4133
769-4134

Обслуга гарантована!

Е. ДУМИН

пропонує

ВЕЛИКИЙ ВИБІР

чоловічих, студентських
і хлоп'ячих костюмів

як також різних фасонів
і кольорів
СОРОЧКИ.

550 QUEEN STREET WEST

Toronto, Ontario

Tel.: 364-4726

УКРАЇНСЬКИЙ БРАТСЬКИЙ СОЮЗ

БРАТСЬКА ЗАПОМОГОВО - ОБЕЗПЕЧЕНЕВА ОРГАНІЗАЦІЯ
В АМЕРИЦІ І КАНАДІ

що нараховує понад 24 тисячі членів і понад \$9,500.000.00
членського майна.

Український Братський Союз має добірні найновішого типу поліси забезпе-
чення на дожиття і на посмертне для старших і дітей членів.

Помагає бідним, хворим і нездібним до праці членам. Помагає своєму укра-
їнському народові морально і матеріально в його стремлінні визволитися з
чужого поневолення і здобути самостійну, соборну, демократичну Україну.
Помагає матеріально освітньо-культурним, видавничим, церковним та спор-
товим справам. Помагає матеріально незаможним, здібним в науці, украї-
нським студентам у вищих школах. Видає свій, демократичного напрямку
часопис-тижневик "Народня Воля" українською і англійською мовами та
англомовний журнал для молоді "Форум". Для вигоди своїх членів і всіх
українців провадить літню вакаційну оселю "Верховина" з мальовничим
розкішним парком, модерно устаткованими кімнатами, купанням у власному
природньому озері та купальному басейні, спортом і культурною розвагою
в Кетскільських Горах в Глей Спей, Н. Й.

Головний осідок УБСоюзу:

440 WYOMING AVENUE, SCRANTON, PA., U. S. A.

Телефони: 342-0937 або 347-5649